УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ІСУСОВОГО

“Через Вервицю Марія єднає людей!”

ЖОВТЕНЬ
2015
№ 10 (271)

5 ПОМИЛОК У ВИХОВАННІ ДІТЕЙ 16 стор.

НІКОЛИ НІКОГО НЕ ОБМАНЮЙТЕ! 23 стор.

ТАБІР ДЛЯ ДІТЕЙ ІЗ СІМЕЙ АТО 33 стор.

Провінція Найсвятішого Спасителя Отців Василіян в Україні

XX ювілейна Міжнародна проща

Вервиці за мир і єдність Церкви

3-4 жовтня 2015 року Божого
Монастир Успіння Матері Божої
с. Погоня Тисменицького деканату
Івано-Франківської Архієпархії

Програма прощі

Субота, 3 жовтня

13.30 — Реєстрація учасників прощі

15.00 — Співана вервиця — радісні таїнства

16.00 — Молодіжна програма:

17.00 — Співана вервиця — світлі таїнства

17.45 — Складання Дарів для Цариці Покуття

18.00 — Архієрейська Свята Літургія

20.00 — Молебень до Матері Божої із Погоні

21.00 — Співана вервиця — страстні таїнства

22.00 — Хресна Дорога

Програма прощі

Неділя, 4 жовтня

00.00 — Ватра, духовна програма: розважання, духовні пісні, в церквах — нічні чування

06.00 — Утреня

07.00 — Свята Літургія

08.00 — Урочисте винесення Чудотворної ікони Матері Божої

08.10 — Акафіст до Пресвятої Богородиці

09.30 — Співана вервиця — славні таїнства

11.00 — Архієрейська Свята Літургія віднова посвяти Непорочному Серцю Марії

Цариця Покуття запрошує всіх у Погоню

конт. тел. в Погоні: 067 344 35 52; сторінка інтернету: www.pohonia.in.ua

З нагоди року Митрополита Андрея Шептицького

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

ХРИСТОС – ЦАР МОГО СЕРЦЯ

Коли Ізраїльтяни вийшли з єгипетської неволі, то по дорозі не раз губили віру в Бога. Вирушивши від Гор-гори в напрямку до Червоного моря, люди підупали на дусі й почали нарікати на Бога й на Мойсея: «Для чого вивели ви нас із Єгипту, – щоб повмирати в цій пустелі? Хліба нема, води нема, а той легенький хліб набрид нам!» Тоді Господь наслав на людей вогненних гадюк, і почали вони кусати їх. І вимерло в Ізраїля сила народу. Розкаялися тоді люди і просили Мойсея помолитися до Господа, щоб віддалив від них гадюк. І Мойсей помолився за народ. Господь повелів Мойсеєві: «Зроби собі вогненну гадюку й повісь її на стовпі, а як укусить когось гадюка, то він погляне на неї й зостанеться живий». І зробив Мойсей мідяного змія й повісив його на стовпі; і коли кого-небудь кусала гадюка, то він звертав очі на мідяного змія й лишався живий (пор. Чис. 21: 4-9).

Гріх – гримуча гадюка, яка вводить в життя людини смертельну отруту, паралізує її віру, губить надію, нищить любов. Нестерпним стає життя, коли ми дозволяємо гріхові його отруїти. Не можемо дати тоді собі ради в щоденних труднощах, починаємо нарікати на Бога та інших людей. Але від цього нам не стає легше, а навпаки – біль посилюється, бо отрута поширюється в нашій душі, ще більше паралізує нас. Наше серце стає неспокійним, наповнюється злобою, не радіє життям, бо в ньому немає вже місця для Бога.

Як позбутися смертельної отрути? Куди звертатися за невідкладною допомогою? Чи ще не є запізно? – До Тебе, мій Спасителю, вдаюся і кличу: «Ти – моя надія, Христе! Тільки Ти можеш звільнити мене від гріховної отрути, яка не дає мені жити, жити для Тебе. Будь Царем мого серця, щоб Твоя любов панувала у ньому, а воно любитиме Тебе, житиме лише для Тебе, відкидаючи самолюбство, невдяку, гордість і всякий гріх».

Найдорожчі наші читачі, дуже важливо використовувати час свого життя. щоб якнайтісніше поєднатися з Господом. Для цього є молитва, Святі Тайни Сповіді й Причастя. Користаймо з цих засобів якнайгідніше. Нехай свято «Христа Царя» і цілий місяць жовтень, місяць Вервиці, через яку грішники осягають Небо, послужить нам нагодою, щоб Господь став справжнім Царем наших сердець, усіх наших родин і цілої України. Щоб нарешті запанувала Божа любов у нашому чистому житті. Щоденно посвячуймося Найсвятішому Серцю Христовому, повному цілющого ліку любові та милосердя. Під покровом Матері Божої долаймо крок за кроком свою мандрівку життя, дякуючи щораз Богові за Його прещедрі ласки. Тоді не загубимося і не дамо отруїти себе гріхом, але втішатимемося вічним блаженством Божої любові до нас. ■

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД с. 7

МУЧЕНИК АРЕТА с. 8

КАЛЕНДАР ЩОДЕННИХ НАМІРЕНЬ НА ЛИСТОПАД с. 9

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ: НЕДІЛІ ЖОВТНЯ с. 10

ПОКЛИКАННЯ ДО МОНАШОГО ЖИТТЯ: ОБІТИ с. 12

ЦІКАВІ ФАКТИ З ЖИТТЯ с. 15

МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО с. 15

5 НАЙБІЛЬШ РОЗПОВСЮДЖЕНИХ ПОМИЛОК У ВИХОВАННІ ДІТЕЙ с. 16

ЧИ ЩАСЛИВІ ТІ, ХТО «ЖИВЕ НА ВІРУ»? с. 19

ВСЕ ПОЧИНАЄТЬСЯ З МАЛОГО! с. 20

ЯК БОГ ДИВИТЬСЯ НА РОЗБИТІ СІМ'Ї? с. 21

НІКОЛИ НІКОГО НЕ ОБМАНЮЙТЕ! с. 23

РОЗУМІННЯ БАГАТСТВА У ЖИТТІ ХРИСТИЯНИНА с. 25

Я ХОЧУ ЗА НЬОГО ПОМЕРТИ с. 27

МІНОСВІТИ БУДЕ ВИЗНАВАТИ ДИПЛОМИ ДУХОВНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ с. 30

КИЯНИ ВІДСТОЮЮТЬ ПРОЕКТ ВСТАНОВЛЕННЯ СТАТУЇ БОГОРОДИЦІ, НА МІСЦІ ПАМ'ЯТНИКА ЛЕНІНУ с. 30

ОТЦІ-ВАСИЛІЯНИ ЗАВІТАЛИ ДО ПАПСЬКОГО НУНЦІЯ НА ПРОЩАЛЬНУ ЗУСТРІЧ с. 30

В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ НА СОБОРІ УГКЦ ПРЕЗЕНТУВАЛИ ФІЛЬМ «ОБЛИЧЧЯ ЖИВОЇ ЦЕРКВИ» с. 31

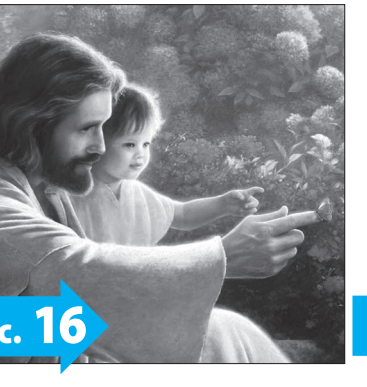

СВЯЩЕНИК ІЗ МОСКВИ (НЕ ТІЄЇ) ЗБУДУВАВ КОПІЮ ВАТИКАНУ с. 31

ВОДІЯ-ХРИСТИЯНИНА, ЯКИЙ ВІДМОВИВСЯ КЕРУВАТИ АВТОБУСОМ-РЕКЛАМОЮ ГЕЙ-ПАРАДУ, ЗВІЛЬНИЛИ З РОБОТИ с. 31

ПРАВДА ПРО ЛЖЕНАУКУ АСТРОЛОГІЮ с. 32

ПРЕОБРАЖЕНІ ЛЮБОВ'Ю: ДУХОВНИЙ ТАБІР ДЛЯ ДІТЕЙ ІЗ СІМЕЙ УЧАСНИКІВ АТО с. 33

ІЗ КНИГОЮ В РУКАХ – ДО ЛЮДЕЙ с. 35

ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ ДНІ В ЗОНІ АТО с. 38

ІСУСЕ, ЯКИЙ ТИ ДОБРИЙ... с. 39

НАША ПАРАФІЯНКА с. 43

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 48

КРОСВОРД «5 ЛІТЕР» 50

с. 33

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Заступник Головного редактора
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Радакційна колегія:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ

Коректура:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

На обкладинці: о. Антоній Яремчук, ЧСВВ, та бр. Володимир Кмиць, ЧСВВ, в таборі для дітей з сімей АТО в Лаврові.

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
«Місіонар», вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 255-38-15
e-mail: misionar@ukr.net
Наш сайт: www.misionar.info

Підписано до друку 29.09.2015 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5000 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2015

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

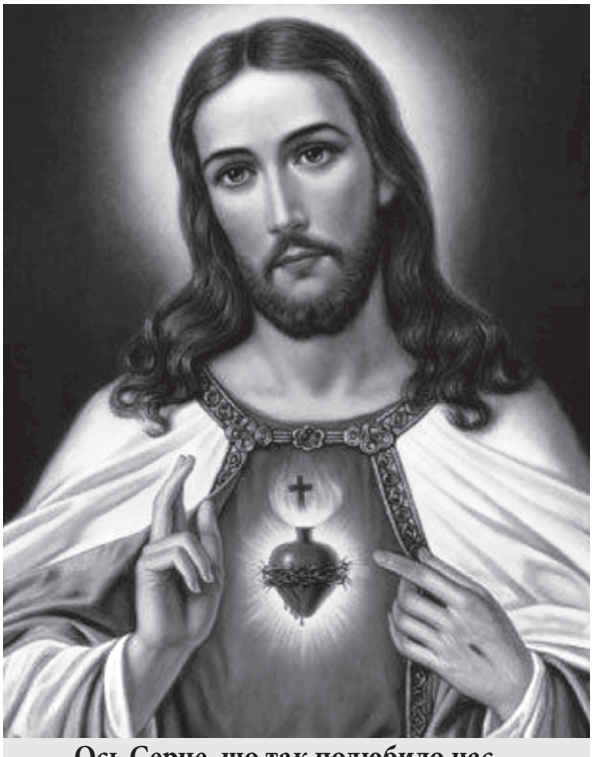

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на жовтень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: **Щоб повністю був ліквідований ґрунт для торгівлі людьми як сучасної форми рабства.**

МІСІЙНИЙ: **За місії в Азії – за місіонерський дух для азіатських спільнот.**

МІСЦЕВИЙ: **За віддане, ретельне служіння священнослужителів у сільських парафіях, за викорінення недбальства й поспіху.**

ПОКРОВИТЕЛЬ: **св. Роман Сладкопівець**

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на листопад

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Загальний: За діалог інакомислячих – за особисті розмови з людьми іншого світогляду

Папа Франциск, вітаючи фундацію «Діло святого Якова», яка згуртовує на ізраїльській землі єврейськомовних католиків, молиться за те, щоб івритомовні вірні змогли оновитися у радісному свідченні Євангелія, даючи його не лише на словах, але, насамперед, життям, переображеним Божою присутністю. За словами Папи, це приведе не лише до зміцнення спільноти, а й до того, що вона також стане дедалі ефективнішим інструментом діалогу та миру в усьому суспільстві та знаком Христової любові до найбільш потребуючих.

У свою чергу, керівник «Діла святого Якова» о. Давид Нойєгаус, вікарій латинського Єрусалимського патріарха для єврейськомовних вірних, підкреслює, що католики єврейського походження прагнуть бути мостом діалогу й примирення між ізраїльтянами та палестинцями: «Ми покликані буди Церквою у єдності, нашим покликання є голосно говорити про мир, справедливість і примирення між арабським та ізраїльським світами. Це непросто, тому що існує багато таких, які шукають насильства, війну та не думають про примирення. Ми, що розмовляємо по-єврейськи, маємо давати це свідчення у серці єврейського суспільства: залишаючись з євреями та для євреїв, бути також учнями Христа, які звіщають мир, справедливість та примирення. Іншого шляху не існує. Ми чинимо це у глибокому сопричасті з нашими співбратами арабомовними християнами, які звіщають ті самі цінності у палестинському суспільстві та арабському світі».

Як бути з терористичною «Ісламською державою» ІДІЛ, яка є загрозою християнському цивілізованому світу? Ця проблема непокоїть всіх глав держав, які спізнилися з реакцією. Ще Папа Венедикт XVI закликав звернути увагу на їхнє гасло: «Завоювати Рим і увесь світ». Європу починає насторожувати це тільки тепер… Божа опіка над народом завжди спонукає нас слухати своє сумління і молитися за повернення християнських цінностей у країни Європи, що є єдиною зброєю, яка може захистити від намірів терористів проголосити примусовий халіфат, що означатиме життя, де не буде Христа. ■

Місійний: За настоятелів церков – щоб їхня діяльна любов до людей оживила їхню надію

Думку про взаємний мир, любов та єдність між єпископами, пастирями й паствою, а також і про дотримування в Церкві належної підлеглості й порядку розвинуто в посланні Климента Римського до коринтфської Церкви. Св. Полікарп, єпископ Смирнський, ставить вимогу, щоб і пресвітери були «доброзичливі і милостиві, стримувалися від гніву, помсти, підлесливості й несправедливості, уникали усякого грошолюбства і не були легковірні до наклепів. Св. Іриней, єпископ Ліонський, міркуючи про те, яка тяжка кара чекає недбалих пресвітерів, і як високо треба цінувати справжнє пастирство, переконує віддалятися від тих, що «багатьма вважаються за пресвітерів, а служать своїм похотям і хоча здаються такими, що мають страх Божий у своїх серцях, але зневажають інших, пишаються своїм старшинством і таємно чинять зло». Згідно із вченням св. Кипріяна, єпископа Карфагенського, «кожен, хто удостоєний священства, має служити тільки вівтарю, віддаватися тільки молитвам і благанням і не покидати Церкву для земних і мирських справ, а працювати день і ніч для справ небесних і духовних». Святий Григорій Великий вчить пастирів не шукати собі популярності і уникати підлещування людям, бути розбірливими у своїх викриваннях і в своїй стриманості, в ревності й поблажливості. У своїх повчаннях вони мають при-

стосовуватися до різного стану своїх слухачів, і при цьому вказувати самий спосіб або своєрідну програму такого роду повчань.

Пастирська праця у служінні людям має бути твердо закріплена в уподібненні до Христа Спасителя, збагачена духовними настановами св. Отців Церкви, тому що в їхніх працях ми маємо багатий досвід духовного життя і піклування про душі. Без наслідування Христа неможливе духовне відродження пастви, її провід та її участь в Царстві Небесному, а саме в цьому головна мета пастирського служіння. ■

Місцевий: За свідоме бажання дорослих дітей відвідувати і телефонувати стареньким батькам

Сьогоднішня культура тимчасовості, як її окреслює Папа Франциск, забирає в людини, крім часу, віру у вічні цінності, бажання допомагати іншим, пам'ятати про батьків, змушує баналізувати любов і щирі людські стосунки. «Як нам почуватися живою частиною громади?» – запитувала 94-річна італійка Папу Франциска під час відвідин Неаполя. Святіший Отець відповідаючи, вказує на «ключове слово нашої культури», яким є «викидати». «Наше суспільство все, що не можна використати, викидає. Якщо діти не приносять користі, то навіщо їх мати. Краще не мати їх. Існує потреба любові, але можна обійтися котиком чи песиком... Викидають також і похилих віком, яких залишають самотніми». За словами Папи, існує не лише активна евтаназія, коли роблять смертельну ін'єкцію, але також – прихована, яка полягає у тому, що похилих віком не забезпечують необхідними ліками чи опікою. Як зауважує Наступник святого Петра, найкращими ліками для довголіття є близькість, дружба та ніжність. «Всі ми потребуємо любові, а з плином років – ще більше», – каже він, закликавши дітей, які мають похилих віком батьків, зробити іспит сумління щодо виконання четвертої Божої заповіді. «Самотність – найгірша отрута для похилих віком... Любов – найкращі ліки для нас, похилих віком», – підсумовує Святіший Отець.

Всі ми, поки маємо живих батьків, користуючись мобільним зв'язком, іноді безглуздо ведучи розмови з друзями, згадаймо про найрідніших, які можливо й самі не скажуть: «Чому не телефонуєш? Чому не приїжджаєш?», тому що хочуть виглядати незалежними. Насправді ж вони переживають такі стосунки дуже боляче, носять телефон у кишені й по кілька разів перевірять чи не пропустили, бува, дзвінок від сина чи від доньки, з нетерпінням чекають години чи дня, коли діти зазвичай їм телефонують і радіють від цього, відчувають, що вони ще живі, ще потрібні. «Приїжджайте частіше додому, що не мучила совість потому» – просить нас і українська пісня про любов батьків до дітей, дітей до батьків і до Бога. ■

Покровитель на листопад:

Мученик Арета

Жив у кінці V ст. в місті Неграні в Палестині, де більшість жителів були християнами. Дунаан, мабуть, араб, що прийняв юдейську віру, за допомогою своїх одновірців підступно зайняв це місто і хотів насильно змусити людей перейти на єврейську віру. Він наказав убивати кожного християнина, який не захоче відступити від своєї віри.

Арета, провідник оборонців міста, і 340 його вірних побратимів рішуче відмовилися відректися Христа, за що їх було жорстоко вбито. З ними разом загинули мученицькою смертю усі місцеві священики, диякони іченці, яких спалили живцем. Загинули тоді також Аретина дружина з двома доньками й чотири тисячі християн. Діялося це 523 року. ■

КАЛЕНДАР ЩОДЕННИХ НАМІРЕНЬ на листопад

(Молімося в поданих тут наміреннях)

ЧИСЛО	ДЕНЬ	ПОКРОВИТЕЛЬ ДНЯ	НАМІРЕННЯ НА ДЕНЬ
1	нд	**22-а Нд. Свщмч. Теодора Ромжі; прор. Йоіла; муч. Уара**	**за духовне виховання дітей**
2	пн	Вмуч. Артемія	за українських полонених
3	вт	Преп. Іларіона Великого	за злагоду в родинах
4	ср	Св. Аверкія, єп. Єрапольського	за ченців і черниць
5	чт	Ап. Якова, брата Господнього	за переслідуваних християн
6	пт	Мучч. Арети й інших	за українську владу
7	сб	Мучч. Маркіяна й Мартирія	за родину як Домашню церкву
8	нд	**23-я Нд. ⊕ Вмуч. Димитрія Мироточця**	**за молодь, яка відійшла від Церкви**
9	пн	Муч. Нестора; мучч. Капітоліни й Єротіїди	за повагу до старших людей
10	вт	Мучч. Терентія і Неоніли; муч. Параскеви, що в Іконії	за важкохворих
11	ср	Преп. Анастасії; преп. Аврамія Ростовського	за українських вояків
12	чт	Мучч. Зиновія і Зиновії, сестри його	за самотніх і покинутих
13	пт	Апп. Стахія, Амплія й інших; муч. Елімаха	за атеїстів
14	сб	Безсрібників і чудотв. Косми і Дам'яна	за витривання в ласці Божій аж до смерті
15	нд	**24-а Нд. Мучч. Акиндіна, Пигасія, Афтонія, Елпидифора й ін.**	**за навернення Росії**
16	пн	Мучч. Акепсима, Йосифа й Айтала	за кращу долю України
17	вт	Преп. Йоанікія Великого; мучч. Нікандра та Єрмея	за відповідальних батьків
18	ср	Мучч. Галактіона й Епістими	за мир у всьому світі
19	чт	Іспов. Павла, аєп. Царгород.	за непослушних дітей
20	пт	Преп. Йосафати Гордашевської; 33-х мучч., що в Мелітині	за вдів і сиріт
21	сб	**⊕ Собор архистратига Михаїла**	**за любов до ворогів**
22	нд	Препп. Матрони і Теоктисти	за місіонерів
23	пн	Апп. Ераста, Олімпа, Родіона і тих, що з ними	за належне прийняття Святих Тайн
24	вт	Мучч. Мини, Віктора і Вінкентія; преп. Теодора Студ.	за одиноких матерів
25	ср	**⊕ Свщмч. Йосафата, аєп. Полоцького**	за єдність Католицької Церкви
26	чт	**† Св. Йоана Золотоустого, аєп. Царгород.**	за померлих рідних і близьких
27	пт	† Ап. Пилипа	за повагу чоловіків до жінок
28	сб	Початок Різвяного Посту (Пилипівки) Іспов. Гурія, Самона й Авіва	за душі в чистилищі
29	нд	**26-а Нд.† Ап. і Єванг. Матея**	**за чесноту подружньої чистоти**
30	пн	Св. Григорія, єп. Неокесарійського	за спокій для стривожених

* Для кращого впорядкування свого щоденного молитовного життя подаємо для читачів «Місіонаря», особливо для членів Апостольства молитви, цей Календар щоденних молитовних намірень. Таким чином, молячись у звичних місячних наміреннях, варто додавати і намірення на сьогоднішній день.

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ: Неділі жовтня

«Взяти свій Хрест» (Мр. 8:34-9,1)

Ірина ШТИКАЛО, катехит

Хто хоче йти за Мною? На це запитання багато відповідають: «Так, я хочу!» Коли ж Ісус каже, що для цього потрібно взяти свій хрест, частина відходить. Взяти свій хрест у Новому Завіті означає стати учнем Ісуса. Ці слова можна досить часто зустріти в Євангелії.

Слово «хрест» часто асоціюється з проблемами, хворобою чи якимсь терпінням. Але Христос після смерті воскрес і подарував нам життя вічне у Царстві небеснім. Слова Христа щоразу пронизують нас, заставивши замислитись над своїми вчинками та приділити трохи часу для своєї душі. Цікаво: «хто хоче спасти свою душу, той її погубить». Схожу паралель можна знайти зі зерном гірчиці, котре є найменше з усіх зерен. Проростаючи, воно помирає, але дає плід. Долаючи труднощі, що трапляються на життєвій дорозі, ми здобуваємо чесноти. Фізичні вправи дають лише тоді результат, коли при їх виконанні відчуваєш біль.

Наша віра має щоразу народжуватися зі Слова Божого, добрих вчинків, молитви. Безсмертна душа – безцінний дарунок Бога для людини. «Яка користь людині здобути весь світ, а занапастити душу?» Все матеріальне завжди вабить нас. З часом нові речі стають для нас богом. Ми забуваємо про правдивого Бога, Який чекає, як той милосердний батько, на свого сина чи дочку. Коли душа зазнає плям гріха, варто якнайшвидше піти до сповіді, Господь витре пилюку з нашого хреста, очистить душу.

Нарікати на власні терпіння не потрібно. Господь справедливо роздає кожному подарунки. Справжню любов та радість можна отримати лише від Нього. Вічне життя осягне той, хто поставить Бога на перше місце. ■

«Бути апостолом» (Лк. 6:31-36)

Сергій ТИМЧУК, катехит

Яка мені з цього користь? Що я буду за це мати? Це поширений мотив вчинків людей 21 століття. Навіть у християн, які щонеділі ходять до церкви, виробився певний принцип – від того, що роблю, я маю отримати матеріальну вигоду, або хоча б моральне задоволення.

Ми можемо багато мудрувати і оправдувати ті чи інші наші вчинки, часом забуваючи, що говорить про це Христос. Тому Церква заохочує нас щодня відкривати Святе Письмо, щоб послухати Боже Слово.

Подібно, як Мойсей отримав Божі Заповіді на горі Синай, так Ісус Христос важливі слова теж промовив з гори, через що вони й називаються «нагірною проповіддю». У ній Син Божий говорить, що щасливі «плачучі, гнані, обмовлені», а також каже про любов до ворогів!

В теперішній час важко зустріти любов чоловіка до жінки, а не те, що любов до ворогів. А Христос кличе нас на вершину – цінувати і поважати іншу людину, молитися за тих, хто робить нам зло. Це непросте завдання: «Ви ж любіть ворогів ваших, добро чиніть їм, позичайте, не чекаючи назад нічого, а велика буде ваша нагорода».

Як маємо любити ворогів? Насамперед, не тримати злоби в серці, прощати кривду, не

мстити їм, бо: «Мені належить помста, я відплачу», – говорить Господь. Любов до ворогів – це робити добро, незважаючи на власні немочі, зовнішні труднощі чи обставини. Це жити і знати, що Бог є, що Він хоче бачити нас своїми дітьми, що для Нього цінним є навіть останній грішник. «Світ лежить у злі», але ми своєю добротою, молитвою маємо перемінювати цей світ, бути апостолами Божої любові. ■

«Я знаю тебе» (Лк. 7:11-16)

Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК, катехит

Ісуса Христа справедливо називають Спасителем світу. Ми звикли до цієї думки і часто сприймаємо її досить загально, абстрактно. Перегортаючи сторінки Святої Книги, бачимо, що слова та вчинки Ісуса звернені не до людства, а до конкретної людини. Господь хоче спасти кожну людину, для Нього безцінною є кожна душа. Ми чуємо, як Христос називає ім'я особи. Він каже: «Симоне, Маріє, жінко, дівчино». Вимовляючи ім'я, Він немовби говорить: «Я знаю тебе, ти важливий для мене».

Знаємо, що Ісус робив чуда. Сліпі прозрівали, кульгаві ходили, сили природи корилися Йому, навіть мертві воскресали на Його слово. Цим Христос підтверджував свою божественність, а також свідчив, що для Бога нема нічого неможливого. Але разом з тим ми бачимо, що Господь має любляче і співчутливе серце, бо милосердиться над голодними, хворими, терплячими. Побачивши в місті Наїні вдову, яка хоронила єдиного сина, Ісус «зглянувся над нею і сказав: «Не плач». Божий Син робить нечуване для звичайної жінки з невеличкого міста – Він воскрешає її дитину. Хлопець підвівся і почав говорити, а усі, вражені, славили Бога, кажучи: «Великий пророк устав між нами» і «Бог навідався до народу свого».

В євангельській розповіді ми бачимо не лише Христа, вдову, хлопця, а й багатьох людей міста. Люди з Наїну були співчутливими, оскільки так чисельно прийшли на похорон, а також віруючими, бо славили Бога за Його чудо.

Бог хоче принести нам і нашому народові мир, здоров'я, радість, добробут, але чекає, щоб ми відкинули байдужість, лінь, заздрість та щоб чистим серцем просили про ласки і дякували за них. ■

«Богові - все можливо» (Мт. 19:16-26)

Мар'яна ШИНДЮК, катехит

«Вийшов сіяч сіяти своє зерно». Бог вийшов назустріч улюбленому творінню. Бог в свої безмежній любові до людини подарував себе в Ісусі Христі, Який навчає в дивовижний спосіб, так, щоб хто має почути і зрозуміти, досвідчив це, а хто ні – жив актуальним фактом того часу, простою розумною думкою. В цей час посіву Слова Божого Ісус звертає увагу на ґрунт, в який падає зерно. Ця земля – це різні етапи єдиного людського шляху: час дороги, час кам'янистого ґрунту, час тернини, час доброї для насіння землі. В притчі не варто намагатися зрозуміти, до якої категорії належимо ми, бо всі ми є одночасно дорогою, камінням, терниною і доброю землею. Це все залежить від періодів нашого життя. У житті віруючої людини є час на сумнів, і на непостійність, і на спротив Слову Божому. Тобто при дорозі Слово перекручує сатана, ті, хто як кам'янистий ґрунт, є слабкі і частково віддані Слову, а ті, що між терням – заплутуються у клопотах світу. І ці всі етапи зустрічаються в нашому житті.

Наскільки ми боремося за те, щоб бути доброю землею, ми й будемо мати добрий врожай. Потрібно звільнити місце для Божого насіння, щоб засадити нашу землю новим життям, почнімо думати Його думками, любити Його любов'ю, говорити Його словами.

Христос бажає жити в нас, бажає бути одним цілим, великим плідним полем, яке згодом принесе багатий врожай. Нам варто дозволити Богові перемінити наше серце, наш ґрунт, щоб потім Боже Слово в силі своєї творчості породило нову квітку на тернах нашого життя. ■

ПОКЛИКАННЯ ДО МОНАШОГО ЖИТТЯ: ОБІТИ

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

У святому Євангелії Христос звертається до юнака: «Якщо хочеш бути досконалим, піди, продай, що маєш, дай бідним і будеш мати скарб на небі; потім приходь і йди за мною» (Мт. 19:21). Ці слова чи не найкраще передають суть монашого покликання і служіння у християнській Церкві. Останні десятиліття внесли певне сум'яття у розум наших сучасників, які не розуміють і не сприймають такого роду життя. Передовсім, через гедоністичний світогляд, який ставить на перше місце власне тілесне задоволення, яке, якщо постане потреба, повинно приспати духовні прагнення і потреби особи. Та навіть серед такого невідрадного стану знаходяться, люди, які готові все покинути, взяти свій хрест і йти за Христом.

Насправді кожний християнин покликаний бути досконалим. Тим часом, смисл монашого посвячення – це виконання Євангельських рад, які дає Христос для тих, хто хоче бути досконалим. Отож, шлях монаха – виконання обітів убожества, чистоти (неодруженості) та послуху, і саме цими обітами він відрізняється від інших християн. Христос не ставить для всіх мету під загрозою гріха зрікатися слави, влади чи багатства, лишень радить виконати ці зречення для більшої досконалості. Важливим моментом такого посвячення є добровільність. Цікаво спостерігати за сучасними представниками українського пострадянського суспільства, які співчутливо дивляться в бік монахів: мовляв, люди відреклися від чогось дуже важливого, не пізнали всієї краси світу, не осягнули всіх радощів життя, закрили себе і «заживо поховали». Та вони не звертають уваги на те, що ніхто нікого в монастирі не замикає, всі монахи і монахині, яких ми бачимо на вулицях міст чи у храмах, цілком добровільно віддали себе на таку службу Богові і вибрали такий спосіб життя. Сьогоднішні монахи і монахині – це ті, які мають постійну можливість ви-

бирати і постійно, навіть щодня, вирішують зректися самих себе, щоб послужити Богові.

Саме завдання новіціяту – відкрити для новиків цю істину і навчити, чого насправді вони зрікаються і що означає жити євангельськими радами. Обіт, складений Богові, – це добровільне приречення в чомусь можливому і кращому. Вислів «бути, як всі» дуже поширений у нашому суспільстві. Але якщо людина хоче осягнути більше на шляху пізнання Бога, вона, перш, ніж вирушити тим шляхом, зобов'язується перед Богом бути вірною вибраному напрямку. Саме тому у визначенні обіту говориться про кращий стан, оскільки зобов'язуватися до чогось гіршого немає смислу. Зректися майна задля проповідування вбогим – краща частка, тому й може стати предметом обіту. Також зобов'язуватися обітом можна тільки у чомусь можливому до виконання. Якщо воно понад людські сили – таке зобов'язання не може бути благословенним. З давніх-давен у святій Церкві вважалося високим і необхідним покликанням – свідчення Слова Божого. Але яким чином відректися «світу і всього, що у світі», щоб це не стало тільки метафорою або самообманом? Із Святого Письма виснувані так звані євангельські ради – Христос кличе людей, але не зобов'язує. Вони можуть прийняти його покликання, як апостоли, або не прийняти, як багатий юнак. Однак, якщо людина збагнула, що Христос має слова життя вічного і немає куди-інде йти (пор. Ів. 6:68-69), вона сама приймає на себе зобов'язання пильно і послідовно не стільки дбати про себе, скільки про свідчення і проповідь науки, яку передав Церкві Спаситель Ісус Христос.

Основних монаших обітів є три згідно із євангельськими радами – добровільне убожество, досмертна чистота, досконалий послух. Але обітами людина зобов'язується виконувати точно приписані правила про дотримування цих обітів. Тому розрізняються два рівні монашого життя: обіт, який зобов'язує під загрозою гріха (якщо не виконати його припису, то це може бути навіть важким гріхом) і чеснота, яка вказує напрямок до досконалості, до чого кожний чернець чи черниця повинні змагати.

Обітом убожества ченці зобов'язуються нічого не мати у своїй приватній власності і нічим з матеріальних речей не розпоряджатися на свій розсуд. Монастирські правила чітко регламентують, як і якими речами ченці сміють користуватися, що можуть купувати, які приймати подарунки тощо. Наприклад, чернець з обіту убожества не може приймати подарунки на свій день народження навіть від найближчих родичів, хіба-що з дозволу настоятеля. Також настоятель повинен дати дозвіл на купівлю одягу, засобів зв'язку чи чогось подібного. Чернець не може самостійно придбати річ, яка дорожча, ніж одноденна зарплатня звичайного робітника. Отримавши у користування матеріальну річ, наприклад, одяг, комп'ютер чи телефон, чернець не може самостійно нею управляти, як-от продати і купити нову або комусь подарувати. Таким чином він стає в матеріальних речах повністю залежний від інших. Часто люди, які не зовсім знайомі із монашими правилами, плутають обіт убожества зі злиденним стилем життя, що від самого початку є великою помилкою. Для святого Василія Великого прикладом досконалої монашої спільноти було життя первісної християнської Церкви, як це описано в Апостольських діяннях: «Громада вірних мала одне серце й одну душу, і ні один не називав своїм щось з того, що кому належало, але все в них було спільне. Апостоли з великою силою свідчили про воскресіння Господа Ісуса й були всім вельми любі. Тому й ніхто з них не був у злиднях, бо ті, що були власниками земель або мали доми, їх продавали, приносили гроші за продане та й клали в ноги апостолів, – і роздавалось це кожному за його потребою» (Ді. 4:32-35).

Згідно із чеснотою убожества чернець у сумлінні повинен прагнути не тільки точно виконувати правила і приписи, але виявляти скромність у придбанні і користуванні навіть дозволеними речами й уникати будь-якого виду розкоші. По своїй суті убожество полягає в

тому, що чернець бере на себе відповідальність у певній ділянці діяльності монастиря, а в турботі про власне матеріальне забезпечення повністю покладається на свою братію.

Обітом послуху чернець (чи черниця) зобов'язуються добровільно підпорядковуватися правилам монашої спільноти і виявляти послух своїм настоятелям в усьому, що ті наказують згідно із правилами, використовуючи здібності природи і дари ласки для якнайкращого виконання дорученого завдання. Ченці не тільки слухаються настоятелів, але й самі повинні проявляти ініціативу та всіма можливостями намагатися виконувати якомога повніше і якісніше свою працю. Послух також зобов'язує бути щирими і відвертими перед настоятелями. Тому, коли чернець передбачає, що матиме великі труднощі у виконанні дорученого завдання, то повинен свої сумніви виявити настоятелеві, а тоді очікувати його рішення.

Тим часом, чеснота послуху має ширший засяг і включає в себе не тільки правила і розпорядження настоятелів, але запрошує ченця у дусі покори виконувати не тільки накази, а допомагати братії, вдячно приймати зауваження від співбратів, пропонувати настоятелям вирішення певних питань, з якими чернець може бути добре ознайомлений, і не робити нічого без благословення настоятелів. Послухом чернець затоплюється у Євангеліє та правила монашої спільноти, виявляє повагу і любов до ближніх, які разом з ним верстають шлях монашої досконалості.

Нарешті, **обітом чистоти** чернець (черниця) відрікаються права створювати власну і сім'ю і всього, що з цим безпосередньо пов'язано. Одруження має одну специфічну мету – вступ партнерів у статеве співжиття, наслідком якого є зачаття і народження дітей, але також і задоволення від такого спілкування. Церква називає статевий акт також «специфічним шлюбним актом», тобто актом, який зарезервований тільки для шлюбу, у шлюбі може практикуватися. Всі наслідки такого акту, включно із статевим задоволенням, природно, людина переживає у шлюбі. Христос наголошує, що «бувають і скопці (люди, які не можуть здійснити статевий акт, а тому й одружитися), що самі себе оскопили задля Небесного Царства» (пор. Мт. 18:12). Не говорить про тілесне каліцтво, а про рішучість не створювати сім'ї, щоб неподільним серцем служити проповіді Божого слова. Про це свідчить і апостол Павло: «Хто нежонатий, клопочеться про Господні справи, як подобатися Господеві; а хто жонатий, клопочеться про справи цього світу, як догодити жінці, і він поділений» (1 Кор. 7:32-34). Відрікаючись від створення сім'ї для праці у Господньому винограднику, тим самим ченці і черниці відрікаються також від будь-яких дій, спрямованих на отримання статевого задоволення. А свою любов, життєву наснагу спрямовують для служіння ближнім, пам'ятаючи, що саме з ними Христос себе ототожнює: «Істинно кажу вам: усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших, – ви мені зробили» (Мт. 25:40).

Вивчаючи предмет, який називається «Катехизм обітів», новик починає розуміти спосіб приречення себе Богові, але також і серйозність самого кроку вступу до монашої спільноти. Перед ним відкривається правдивий ідеал служіння Богові у монашому стані, який не овіяний різними романтичними притчами про боротьбу проти бісів на пустелі, безкінечними постами, самобичуваннями, знущаннями над своїм тілом тощо. Чернець, хоча живе в монастирі, залишається зануреним у життя суспільства, в якому знаходиться і його покликання – це своїм життя і прикладом, через скромність і реалізм, самому пізнавати Слово Боже, щоб завдяки йому, переродившись ізсередини, змогти це саме Слово передавати іншим людям. А, власне, засобами такого передавання-свідчення і будуть три основні монаші обіти – убожество, чистота і послух. Трішки більше ніж за рік після отримання чернечого одягу новики готуються до першого складення обітів, але це ще не остаточний вступ до монашої спільноти. Необхідно багато навчитися, пізнати, зрозуміти, досвідчити, щоб остаточно довіритися Христу і зобов'язатися обітами аж до смерті. ■

ЦІКАВІ ФАКТИ З ЖИТТЯ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО

Христина ІЛЯШ, м. Броди

29 липня 2015 року минуло 150 років з дня народження Андрея Шептицького, найвидатнішого сподвижника УГКЦ, мецената, політика, реформатора, славетного українця.

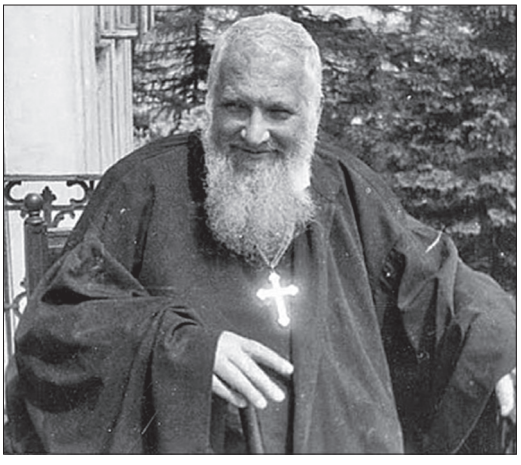

Провідною ідеєю Його життя була справа об'єднання Церкви. Обставини не дозволили здійснити Його унійних намірів, однак це тільки збільшує Його заслугу й велич. Хоч тяжко терпів через недугу, Він ще молив Бога ласки мучеництва, перед Апостольським Престолом просив дозволу на «мученичу смерть за віру й єдність Церкви в заміну за терпіння свого народу».

1. *Деякі діти бачили Митрополита, але не всі. Ось що пише маленька Оля: «Наша найменшенька Гануся ніколи не бачила тебе. І ми їй пояснюємо, що ти такий великий, як наша черешня на городі (Митрополит мав зріст 2,1 метра), а борода в тебе – як у Святого Миколая».*
2. *Одного разу Його запросили на якийсь світський захід, і одна пані, мабуть, не вельми тактовна, поставила Митрополитові запитання, мовляв, як ви такий талановитий, графського походження, з такими перспективами пішли в монастир? Він відповів: «А де ви, пані, були раніше? Якби я вас був зустрів раніше, то, певне, не пішов би до монастиря».*
3. *Гуцули й досі пам'ятають, як Митрополит переїздив на білому коні Черемош. Священики дуже дивувалися, коли Митрополит приходив до церкви і священик хотів розповідати йому про село, а Митрополит уже все знав. Бо перш, ніж зайти до храму, де його чекало духовенство, він заїжджав до людей, які йому все розповідали.*
4. *Сестра Кипріяна, яка була поруч з Митрополитом (уже померла), розповідала, що улюбленою стравою Митрополита Андрея була відварена картопля з підсмаженою цибулькою і горня квасного молока.*

В нашому місті вшановано Андрея Шептицького урочистою Академією у 150-ті роковини народження великого Митрополита, яку організували о.-декан Богдан Вихор та о. Ярослав Царик при сприянні Львівської обласної ради, Бродівської районної державної адміністрації, Бродівської районної ради та Бродівської міської ради. Ми мали можливість послухати доповідь Василя Стрільчука, директора Бродівського історико-краєзнавчого музею «Митрополит Андрей Шептицький і Бріджина». Тут цікавий інформаційний матеріал переплітався з цінними світлинами тих часів. Зачарували всіх присутніх духовні твори у виконанні Заслуженої академічної капели України, Лауреата національної премії України ім. Тараса Шевченка «Трембіта». Головний диригент і художній керівник – Заслужений діяч мистецтв України професор Микола Кулик. А диригувала в цей день Вероніка Шніцар. Автором проекту став Михайло Перун. Ознайомила всіх з великою постаттю Митрополита, який служив Богові та Україні, Заслужена артистка України Ірина Швайківська. Захід відбувався у переповненій залі Народного дому. Довго слухачі не відпускали артистів зі сцени вдячними оплесками.

Отож дізнаваймося більше про провідника свого народу Андрея Шептицького та прислухаймося до його мудрих настанов і порад. І насамкінець пропоную замислитися над такою думкою Митрополита: **«Хто на своєму місці працює для добра народу, виконуючи сумлінно свої обов'язки, той є ліпшим патріотом, ніж той, хто багато говорить, а мало робить».**

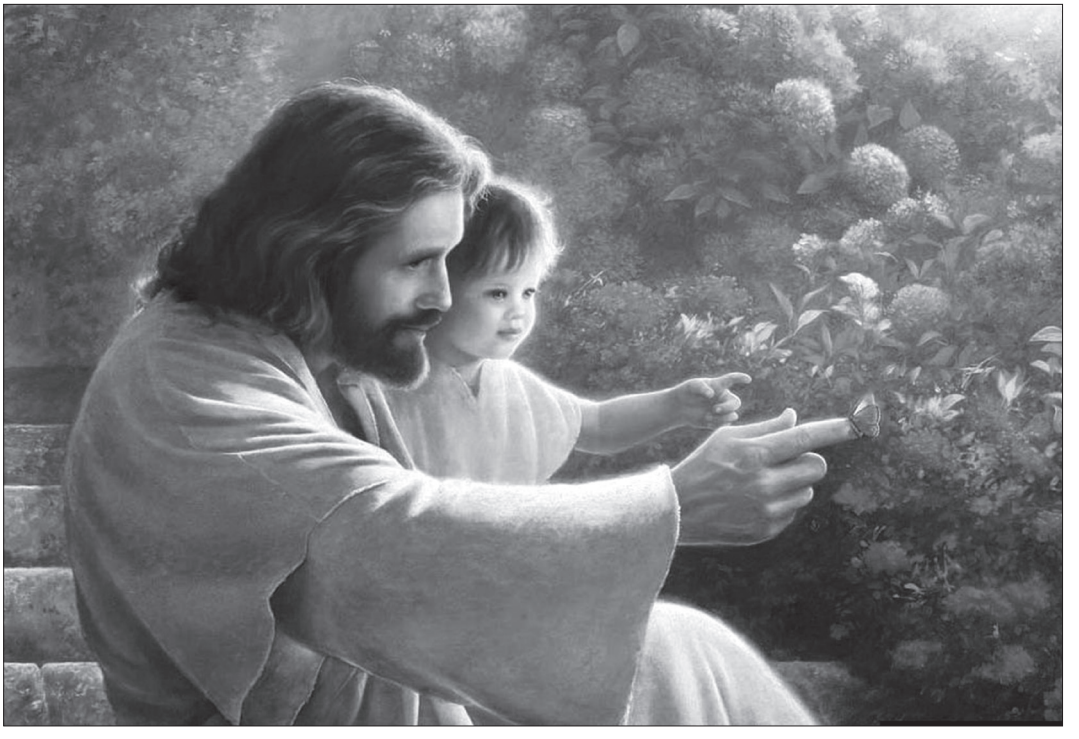

5 НАЙБІЛЬШ РОЗПОВСЮДЖЕНИХ ПОМИЛОК У ВИХОВАННІ ДІТЕЙ

Наталія ГАЄВСЬКА (сайт: dc.lviv.ua)

Останніх кілька місяців безпосереднього контакту з мамами та їх дітками віком переважно до півтора року підштовхнули мене на написання цієї статті. Кожен з нас, батьків, безперечно, хоче лише найкращого для своїх маленьких «сонечок», але часом наші дії мають зовсім протилежний результат, ніж той, якого ми очікували. Для того, щоб процес виховання ваших діток був на радість та задоволення, а не перетворився в нудну й обтяжливу рутину, зверніть увагу на типові помилки у вихованні, яких ми можемо свідомо чи несвідомо припускатися, та на способи їх вирішення.

1. Для того, щоб дитина заспокоїлась, потрібно її відволікти. Так ми хочемо їй допомогти впоратись з негативними переживаннями.

Як правило, отримуємо зворотній результат. Відволіканням ми сприяємо тому, що негативні емоції та переживання залишаються всередині дитини і не знаходять свого виходу. Навіть якщо зовні дитя при цьому заспокоюється, найімовірніше, вони (негативні емоції) дадуть про себе знати при першому зручному випадку, а ми будемо дивуватися, чому це через якусь незначну дрібницю дитина закатала годинну істерику. Емоції – це енергія, яка шукає вихід, але чомусь ми наївно вважаємо, що вони можуть просто зникнути, лише тому, що нам не хочеться їх помічати. Це помилкове

уявлення, адже ми чудово розуміємо, що, наприклад, відчуття голоду нікуди не дінеться від того, що ми займемося роботою (так, про нього на деякий час можна забути, але організм буде докладати всіх зусиль, щоб повідомити, що пора підкріпитися). Ми ж не думаємо, що безлад в квартирі зникне сам по собі, якщо ми з неї на якийсь час підемо. І нарешті, ми ж не тішимо себе ілюзією про те, що позиви в туалет пройдуть самі собою (назавжди і безслідно!), якщо відволіктися на щось інше, тільки тому, що вони виникли невчасно. Ми просто шукаємо спосіб відповісти на ці сигнали найбільш цивілізованим способом :)

Емоції вимагають від нас того ж. Вони виникають не від поганої спадковості і не від природної схильності дітей бути маніпуляторами чи шкідниками. Вони повідомляють нам про те, що щось пішло не так. І навіть якщо неможливо це щось виправити, їх необхідно висловити, прожити, щоб вони не накопичувалися і не створювали ефект бомби, що так невчасно розірвалась.

Не ігноруйте емоційних проявів ваших дітей, бачачи, що дитина чимось засмучена чи налякана, поставтеся з розумінням до її переживань, озвучте її стан: «Я бачу, що тобі зараз сумно (ти злякався, ти дратуєшся і т.д.) Це пройде, я люблю тебе будь-яким: сумним-веселим-радісним-роздратованим». Не думайте, що, якщо вашій дитині лише кілька місяців чи рочок, вона не розуміє вас! Можливо, змісту слів вона і не розуміє, але чудово вловлює ваш стан, стан прийняття і любові, що надзвичайно важливо для її розвитку.

2. Якщо дитина кусає (б'ється) – потрібно вкусити (вдарити) у відповідь. Досить часто в такий «оригінальний» спосіб ми намагаємось показати дитині, що кусатись (битись) – це боляче, а також розвинути в неї здатність до співчуття.

Таким чином ми демонструємо багато всяких ідей дитині, але тільки не те, що кусати не можна, тому що це заподіює біль. Навпаки, ми показуємо, що кусати все-таки можна, якщо самі собі це дозволяємо. Також ми даємо зрозуміти, що перемагає найсильніший. Ще – що нам її не шкода і ми готові заподіяти біль своїй дитині. Що треба мститися. Що від нас можна чекати всякого. Чому ж ми розраховуємо на те, що таке віддзеркалювання дій дитини призведе до появи співчуття??? Тому що сподіваємося, що дитина зробить просту логічну дію: мене вкусили, і мені боляче – отже, коли я кусаю, вкушеному теж боляче. Мені не подобається, коли мені боляче – отже, й іншій людині це також не сподобається. Я люблю своїх батьків – отже, я не хочу, щоб їм було боляче, тому що біль – це погано. В голові все це звучить набагато коротше і простіше, але якщо намагатися озвучити – виходить, що дія зовсім не одна. А ще, розраховуючи запустити в голові дитини цей алгоритм, ми забуваємо, що:

а) в нашої дитини у віці року-півтора ще немає словесно-логічного мислення для таких багатоступеневих дій;

б) у справу втручаються почуття. Дитині, наприклад, страшно. Або прикро. Чи все разом. І довіра до вихователя підривається. Тут вже не до логіки.

Таким чином, якщо мета подібного прийому – зробити так, щоб дитина не кусалася, можливо, цей варіант і спрацює. Якщо ж мета – навчити співчуттю, емпатії, то варто підшукати щось інше.

Слід завжди мати на увазі, що агресивні прояви дитини, це своєрідна «відповідь» на те, що відбувається навколо неї і в першу чергу в сім'ї, це може бути несвідоме копіювання чиїхось дій чи бажання привернути до себе до себе увагу. Почніть з того, що проаналізуйте власну поведінку та поведінку інших членів родини одне стосовно одного і стосовно дитини зокрема.

3. Для того, щоб дитина не виросла егоїстичною та жадібною, потрібно наполягати, щоб вона ділилася своїми іграшками, книжками, їжею з іншими. Так батьки намагаються навчити дитину бути щедрою.

Результат таких дій абсолютно протилежний. Згадайте, коли особисто вам чимось хочеться щиро поділитись? Як правило, це відбувається в двох випадках:

1) ми впевнені, що того, чим ми ділимося, так багато, що нам не доведеться себе обмежувати;

2) нам дуже хочеться зробити приємне близьким, і ми готові навіть пожертвувати чимось, чого нам і самим хочеться.

Є ще варіант ділитися з кимось з розрахунку: наприклад, отримати чиюсь прихильність. Чи тому, що ми боїмося, що про нас погано подумають. От саме останній варіант «щедрості» – найчастіший наслідок такого батьківського «тренування». А перші два вимагають певної міри зрілості (я хочу це сам, але мені хочеться зробити приємне іншому) і дозрівання просторово-часових уявлень (я знаю, що я зможу отримати це знову). До певного віку не варто цього очікувати від дитини (вже точно не треба вимагати цього від півторарічних малюків).

Як же допомогти дитині бути щедрою? Все дуже просто – особистий приклад (справжньої щедрості, а не вимушеної, показної). І перед тим, як стати щедрим, треба відчути, що таке власність. Тобто якщо у дитини просять іграшку, треба визнати за нею право відмовити.

4. Для того, щоб дитина не стала плаксою, треба показати їй неважливість її проблем. Таким чином батьки хочуть допомогти дитині легко справлятися з неприємними переживаннями.

Результат таких дій приблизно такий же, як і з відволіканням. Єдиний спосіб впоратися з емоціями – випустити їх назовні. Інша справа, що можна робити це по-різному: ридати, кричати, кусати себе, штовхати кішку, проговорювати почуття, намалювати їх. Але для того, щоб оволодіти різними способами, потрібен час і досвід. І добре , щоб це супроводжувалося прийняттям і підтримкою дорослого. Чому дорослі не плачуть над кожною подряпиною? Аж ніяк не тому, що їм сказали, що це дурниця, а тому, що вони САМІ знають, що це – нісенітниця, і це – наслідок знову-таки розвиненої інтеграції і тимчасових уявлень. Вони знають, що біль від подряпини швидко пройде, що вона невдовзі загоїться. До цих знань їх привело неодноразове проживання цієї ситуації в поєднанні з поступовим розвитком мозку. А ось ті, хто, наслідуючи приклад наполегливих дорослих, став забороняти собі відчувати емоції «через дурниці», нерідко звалюють на себе непосильну ношу, терплять неповажне ставлення від оточуючих або затягують з вирішенням проблем зі здоров'ям, тому що їм складно зрозуміти, що вартує сліз, а що – ні.

5. Для того, щоб дитина була ввічливою, треба з раннього віку вимагати дотримання правил пристойності. Це також один із способів виховання, що має на меті навчити дитину бути уважною та турботливою.

Успіх залежить від того, скільки власних емоцій і праці ми вкладаємо в роботу над ввічливістю. Якщо дитина від наших вимог відчуває, що ми не готові приймати її «неправильною», то навряд чи для неї це стане приємною процедурою і проявом турботи. Швидше за все для неї це буде обтяжуючим обов'язком. Краще відразу зрозуміти, що ви це робите заради благополуччя оточуючих та свого власного спокою, а не заради розвитку дитячої моралі. Турбота і уважність розкриються в дитині самі в умовах теплого, прихильного і доброзичливого оточення, що транслює їй відчуття безпеки навколишнього світу.

Припускатись помилок – це абсолютно нормально, всі ми живі люди, важливо вміти їх вчасно помічати та виправляти.

Благополуччя Вам та Вашим родинам!

ЧИ ЩАСЛИВІ ТІ, ХТО «ЖИВЕ НА ВІРУ»?

(роздуми в контексті послань митрополита Андрея Шептицького)

Ігор ЯРЕМКО, м. Львів

В нашу секулярну добу, коли в посткомуністичній Україні формується передусім споживацьке суспільство, родина стає незахищеною перед викликами сьогодення. Модель «вільного співжиття» серед сучасної молоді стає доволі поширеною. Він і вона не зобов'язані між собою жодним цивільним актом чи шлюбом у церкві. На перший погляд, може видаватися, що вони щасливі. Однак таке співжиття з часом може зазнати краху.

Ось реальний приклад одного такого «союзу». Будучи нельвів'янами, в економічному плані вони, хлопець і дівчина у віці 30-ти років, були успішними людьми і спромоглися на купівлю власного помешкання у Львові, на відміну від сотень молодих родин у повному значенні того слова, які у зв'язку з матеріальними обставинами винаймають роками квартири у великих містах. Важко сказати, чи було в їхньому житті стремління до якихось вищих ідеалів. Було спільне захоплення музикою, поїздки за кордон на концерти. До церкви вони майже ніколи не ходили. Їхнє середовище було далеким від релігії і Церкви, на відміну від батьків, які живуть у сільській місцевості. Революція Гідності і економічна криза минулого року лише посилила між ними суперечності, які неодноразово до цього виникали і були пов'язані з випивками хлопця, а також побутом, невчасним приготуванням їжі тощо. Дівчина отримала добру роботу в Польщі, а хлопець так і залишився працювати на старій роботі у Львові… Мабуть, причиною «неуспішності» їхнього «союзу» стала відсутність спільного підґрунтя, якоїсь більшої мети, ніж набута квартира. Адже оте щось більше, духовне, могло би згодом стати фундаментом їхньої майбутньої сім'ї. У зв'язку з цим спадає на гадку сюжет польського фільму «Як жити?», який нещодавно мав нагоду переглянути. Вільний «союз» її і його давав тріщину навіть тоді, коли хлопець став успішним у кар'єрі і занедбав той час, коли його подруга готувалася до пологів. Під час народження дитини вона сказала співмешканцю, що то не його дитя, а потім це виявилося брехнею. Та немовля об'єднало обох у палаті пологового будинку і далі кінець фільму. Тобто ми не знаємо, чи стали вони повноцінним подружжям. Мабуть, що так, тому що режисер постійно робив акценти на тому, що якою би успішною не була особа, але цінною для неї залишаються її найдорожчі, в цьому ви-

падку – подруга, яка чекала дитину. І що би не робив він, які би дорогі речі не купував, які би розкішні квартири не винаймав, все це залишалося так би мовити пустопорожнім звуком, бо тратилося найважливіше – час, спільно проведений разом в очікуванні дитини…

В цій статті автору не йдеться про те, щоб засудити тих, хто живе на віру, і закликати їх узаконити свої стосунки. Та лише звернуся до пастирської спадщини митрополита Андрея, зокрема, до його пастирського послання «Християнська родина», оприлюдненого в 1900 році. Великий митрополит розглядає природу подружжя і наголошує, що правдиве подружжя ґрунтується на моральних обов'язках. Митрополит Андрей у названому посланні навіть виділяє окремий розділ про тих, хто «жиє на віру». Він чітко вказує на те, що їхнє вічне спасіння є під загрозою і закликає душпастирів та й близьких і сусідів напімнути таких осіб, бо, на його думку, їх слово і порада є іноді вагомішими від вказівок священика чи навіть єпископа. Більшість з нас, мирян, напевно, десь із посмішкою тепер ставиться до того, щоб когось напоумляти, бо кожен, як то кажуть, має свій розум і тому хай вирішує, як йому жити. З іншого боку, той, хто має відповідний багаж релігійних знань, міг би їх добре використати заради морального добра і спасіння інших. Форми й методи

для цього можуть бути різні. У цьому випадку варто пригадати слова Божественного Спасителя: *«Від усякого, кому дано багато, багато від нього й вимагатимуть»* (Лк 12:48). У тому ж таки посланні митрополит Андрей виразно пише, що успіху досягнуть ті народи, в яких подружжя є «святою річчю». Якщо молодь, родина стануть слабкими у всіх аспектах, зокрема, в релігійному, моральному, то наш поступ до економічного успіху й перемоги над ворогом, напевно, буде повільним. Шукаймо мудрості в настановах митрополита Андрея й щодо інших тем родинного життя, що могли би розв'язати суперечливі питання серед подругів, батьків, людей, які хочуть створити сім'ю на правдивих християнських засадах. ■

ВСЕ ПОЧИНАЄТЬСЯ З МАЛОГО!

Маркіян ЛЕХМАН,
учень 9-Б класу Червоноградської СШ №8,
слухач Малої Академії літератури і журналістики

Якось тато забрав мене з дитячого садочка, і ми зайшли у продуктовий магазин. Він купив мені шоколадний батончик. Апетитно «проковтнувши» його, я кинув паперову обгортку на бруківку.

– Маркіяне, але ж ти нечемний! – зауважив тато.

– Чемний! – намагаюся щось заперечити.

– Якщо ти чемний, то, будь ласка, вернися, підніми папірець і викинь його у смітничок. Гаразд?!

– Гаразд! – виконав татову настанову.

– Тепер ти молодець! – похвалив батько.

– Оце правильне виховання! – прокомен-

тувала прибиральниця. – Бо якщо зараз не навчити, то потім буде годі.

Воно й справді так. Бідкаємось, що у нас засмічені вулиці, а самі ж кидаємо сміття будь-де; викидаємо непотріб у ріку, а потім нарікаємо, що не клює, риба перевелася…

Нещодавно, як продовження теми, в італійського католицького письменника о. Піно Пелегріно прочитав таке:

«На трамвайній зупинці мама дала дитині цукерку. Дівчинка, розгорнувши папірець, кинула його на землю, хоча неподалік стояв смітник. Випадковий перехожий запитав у малої:

Чому ти не кинула папірець у смітник?

Це обурило маму:

А що вам до того? Моя доня робить те, що хоче!

Перехожий відповів:

– Добре пані, сподіваюсь, що через двадцять років ваша доня не вирішить кинути вас на землю».

МОРАЛЬ: ***Все починається з малого! Спасибі татові за науку!***

ЯК БОГ ДИВИТЬСЯ НА РОЗБИТІ СІМ'Ї?

Папа Франциск присвячує катехезу проблемі сепарації у подружжі, а також становищу дітей, які страждають від непорозумінь між батьками. Пропонуємо повний текст катехези.

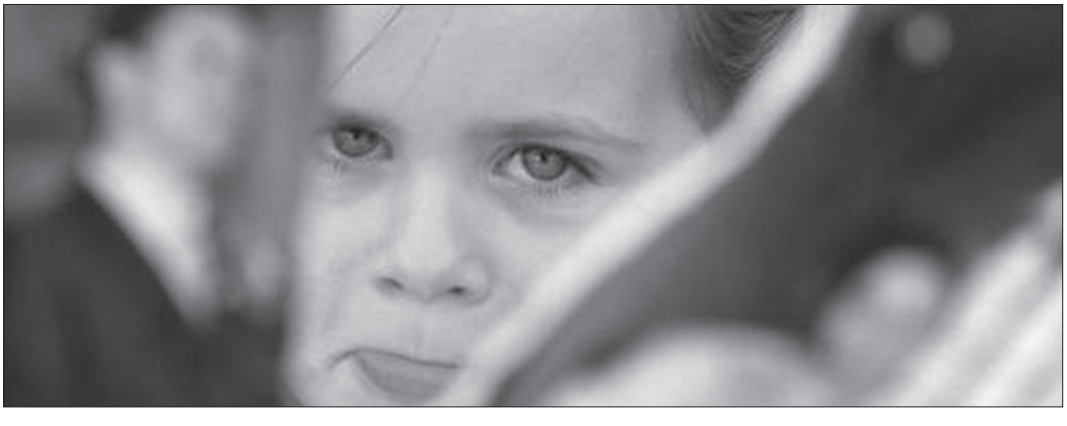

Дорогі брати і сестри, доброго дня!

Сьогодні ж ми задумаємося над ранами, які відкриваються в рамках сімейного співжиття, тобто, коли в лоні сім'ї ми завдаємо один одному кривди, і це жахлива річ!

Ми добре знаємо, що в будь-якій сімейній історії не бракує моментів, коли близькість найдорожчих почуттів залишається зневажена поведінкою її членів. Це слова і вчинки (а також недбалості!), які замість того, щоб висловлювати любов, ухиляються від неї, або, що ще гірше,

її упокорюють. Коли до цих ран, які ще можна виправити, поставитися легковажно, то вони ще більше погіршуються: вони перетворюються у зарозумілість, ворожість, презирство. І з цього моменту вони можуть стати причиною глибокого розриву, який розділяє чоловіка і дружину, веде до пошуку розуміння, підтримки і втіхи деінде. Часто, однак, ці «підтримки» не мають за мету благо сім'ї.

Спорожнення подружньої любові поширює образи у відносинах. І часто ця дезінтеграція «лягає» на плечі дітей.

Отже, діти. Я б цьому питанню хотів приділити трохи часу. Роздумую над тим, що, незважаючи на нашу, здавалося б, розвинену чутливість і всі наші рафіновані психологічні аналізи, чи не збайдужіли ми до ран у душах дітей. Чим більше ми намагаємося їх винагородити подарунками і смаколиками, тим більше ми втрачаємо відчуття найболючіших і глибоких ран душі. Ми багато говоримо про розлади у поведінці, психічному здоров'ї, у благополуччі дитини, тривожності батьків та дітей … Але чи ми знаємо, що таке рана душі? Чи відчуваємо тягар гори, що розбиває душу дитини в родинах, де люди погано ставляться одне до одного, роблять зло, аж до розбиття уз подружньої вірності? Яке значення має в наших рішеннях, іноді помилкових, душа дітей? Коли дорослі втрачають голову, коли кожен думає про себе, коли мама й тато заподіюють собі зло, то душа дітей дуже страждає, переживає відчай. А це є рани, які залишають сліди на все життя.

У сім'ї все є взаємопов'язаним: коли її душа є в якомусь місці пораненою, то інфекція заражає всіх. Коли ж чоловік і жінка, які пообіцяли, що будуть «однією плоттю», і будуть творити одну родину, одержимо думають про власні прагнення свободи і задоволення, то такі викривлення глибоко зворушують серця і життя дітей. Багато разів діти таємно плачуть на самоті, дуже часто. Ми повинні це добре розуміти. Чоловік і дружина є однією плоттю. І їх діти є плоть від їхньої плоті. Якщо ми подумаємо про

суворість, з якою Ісус закликає дорослих, щоб не спокушали малих (див. Мт 18:6), то ми зможемо краще зрозуміти Його слово про серйозну відповідальність за збереження уз шлюбу, що дають початок людській родині (пор. Мт 19:6-9). Коли чоловік і жінка стали однією плоттю, то всі рани і всі зради батька та матері впливають на саму сутність життя дітей.

З іншого боку, це правда, що є такі випадки, коли сепарація неминуча. Іноді вона може навіть стати морально необхідною, коли, навпаки, мова йде про виривання слабшого чоловіка або крихітних дітей з найбільш серйозних ран, викликаних погрозами і насильством, приниженням і використанням, відчуженням і байдужістю.

Слава Богу, не бракує тих, які, підтримувані вірою й любов`ю до дітей, свідчать про свою вірність зв'язкам, в яку повірили, незважаючи на те, що відродження цих зв'язків здається неможливим. Однак не всі, хто живе у сепарації, відчувають це покликання. Не всі, хто живе у самотності, розпізнають спрямований до них заклик Господа. Ми зустрічаємо навколо нас різні родини в так званих «неправильних» ситуаціях – я визнаю, що не люблю цього слова. Ми ставимо собі багато запитань: як їм допомогти? Як їх супроводжувати, щоб діти не ставали заручниками?

Будемо просити Господа про велику віру, щоб сприймати реальність поглядом Бога; мова йде про велику любов, щоби підходити до людей з Його милосердним серцем. ■

СИЛА ПОДРУЖНЬОЇ ЛЮБОВІ

о. Роман Кияк, «Перлини християнської мудрості»,

Одна італійська родина жила у повній злагоді й любові, маючи трьох діточок. Жінка була співачкою. Та до родини прийшло горе: чоловік втратив зір, бо завмерла рогівка його очей. Для порятунку хоча б одного ока лікарі радили зробити пересадку рогівки з донорського ока. Кілька його друзів були згідні дати йому своє око, але його дружина на це не погоджувалася, кажучи: «Це мій обов'язок дати своєму чоловікові одне око, щоб ми обоє дивилися одним оком. Ніхто цього за мене зробити не може!»

Сила подружньої любові спирається на жертві та випробовується в нещасті!

НІКОЛИ НІКОГО НЕ ОБМАНЮЙТЕ!

Марічка ТРАКАЛО
Джерело: umh.org.ua

Бо як би не намагався хтось приховати правду, про неї все одно колись дізнаються! І до того ж, стається це, як правило, в найбільш невідповідний момент.

Брехня є своєрідним наркотиком: спочатку маленька неточність чи підтасування, а потім історія закручується і поглинає людину. Вона перестає жити реальними і правдивими подіями, а мусить діяти згідно зі своєю брехливою історією. Збрехавши один раз, стаєш заручником неправди!

Від брехні застерігає книга Сираха Старого Завіту: «*Не куй лжі на брата свого, а й другові не кой такого. Не бреши ніякою брехнею: нічого доброго з того не вийде» (7:12-13).*

Брехня є своєрідним наркотиком: спочатку маленька неточність чи підтасування, а потім історія закручується і поглинає людину.

Євангелист Іван про брехню говорить дуже чітко: «*А Ісус їм: «Був би Бог ваш Отець, любили б ви мене, бо я вийшов від Бога і прийшов: не від себе самого прийшов, а він послав мене. Чого ж не розумієте, що я кажу? Бо слова мого ви слухати неспроможні. Диявол вам батьком, тож волите за волею батька вашого чинити. А був він душогубець від початку, і правди він не тримався, бо правди нема в ньому. Коли говорить брехню, зо свого говорить, бо він брехун і батько лжі» (Ів. 8:42-44).*

Потім за всі побреханьки доводиться розплачуватися дуже дорого: повагою оточення, дружніми стосунками, шлюбом і навіть спасінням душі.

Батьком брехні є сам диявол, тому кожного разу коли людина бреше, вона бере своєрідний кредит. Але біс, на відміну від Христа,

ніколи не робить людині добра і нічого просто так не дає. Потім за всі побрехеньки доводиться розплачуватися дуже дорого: повагою оточення, дружніми стосунками, шлюбом і, навіть, спасінням душі.

Викривляючи і підлаштовуючи факти для своєї користі, не можна отримати щось добре. Бо те, що не здобуте чесним і важким шляхом, ніколи не буде цінувати перш за все сама людина. Так, можна обманути своїх ближніх, але аж ніяк не Бога! Приступаючи до тайни Сповіді, не можемо брехати священику, бо тоді сповідь вже не є сповіддю. І як би соромно чи страшно не було, варто пам'ятати, що Господь не відкидає найбільшого грішника, але відкидає брехуна, який хоче виправдати себе і не кається у вчиненому. А щодо Євхаристії, то німецький кардинал Фавльгабер відзначав: *«Язик, на якому спочиває Христос у Св. Причасті, не сміє бути заплямлений брехнею»*.

Бо якою б не була правда гіркою і нестерпною, вона все ж є правдою і визволяє людину. Вона повертає її до реальності і допомагає адекватно оцінювати ситуацію. Зрештою Ісус каже: *«Я дорога, і правда, і життя» (Ів. 14:6)*. Той, хто хоче бути Дитиною Божою, не може служити двом панам, а мусить вибрати, яким шляхом ступати. Не буває великої чи малої неправди, бо брехня є брехня. Можна лише стверджувати, до яких наслідків вона призводить і наскільки великої шкоди завдає.

Не буває великої чи малої неправди, бо брехня є брехня

Серед десяти Божих заповідей восьма заповідь застерігає не свідчити ложно про ближнього свого. Бо цим людина завдає шкоди тій людині, на яку зводить наклеп, і тій, яка цим наклепом руйнує святість своєї душі.

«Тихий» гріх входить у життя повільно і швидко стає звичкою. Брехня притуплює відчуття грішності в житті та відвертає увагу від добрих чеснот. Тому, усвідомивши неправду, варто швидко і щиро «ліпити побиті горщики», говорячи правду, бо може бути запізно.

Св. Василій Великий осуджує всякий вид брехні чи наклепу: *«Наклеп – це дитина ненависті, делікатна, але погана недуга. Це скрита невідчутна п'явка, що тратить і висушує кров любові...»*. А святий апостол Яків хвалить правду, кажучи: *«Коли хтось не завинить словом, той муж досконалий, що може загнуздати й усе тіло» (Як. 3:2)*.

Можна ще довго і багато наводити прикладів, та висновок є один: ***ніколи і нікому не брешіть.*** ■

ЧАРІВНИЙ МІСТ (притча про обман)

Селянин йшов по дорозі зі своїм сином. Син розповідав щось батькові і сказав йому неправду. Селянин здогадався, що син обманює його. Тоді він сказав: «Зараз, синку, ми підходимо до мосту. Цей міст не простий, а чарівний – він провалюється під тими, хто говорить неправду».

Почувши це, син злякався і зізнався батькові, що обдурив його. Селянин зі своїм сином вступили на міст, і раптом… той провалився.

А я ж тебе обдурив, – зізнався селянин хлопчикові, коли вони вибралися на берег. – Чарівних мостів не буває»…

Часом наші необдумані слова ще і не до таких наслідків приводять.

РОЗУМІННЯ БАГАТСТВА У ЖИТТІ ХРИСТИЯНИНА

бр. Лука ГОРГОТА, ЧСВВ

Часто нам важко зрозуміти, яким має бути наше ставлення до багатства, адже Святе Письмо, а згодом Традиція Церкви подають нам різні приклади життя і ставлення до майна.

У Святому Письмі знаходимо дві думки. У Старому Завіті багатство розуміють як один із дарів і благословень для праведника, що вірно виконує Божу волю. Для прикладу можемо взяти Авраама, Ісаака, Якова, Давида, Соломона, які за свою праведність отримали від Бога великий добробут. Хоча бачимо і приклади пророків, які не були багатими, а до того ж зазнавали переслідувань за те, що говорили людям правду про те, що правдиве багатство походить від Бога. І коли хтось має чималі статки, повинен використати їх, щоб допомогти своєму співбрату (юдею).

Натомість у Новому Завіті спостерігаємо трохи іншу тенденцію, яку пропонує Христос тим, хто бажає йти за ним. *«Кожний з вас, хто не зречеться всього, що має, не може бути моїм учнем» (Лк. 14:33)*. Багатство може перешкоджати осягненню Небесного Царства: *«Легше верблюдові пройти через вушко в голці, ніж багатому ввійти в Боже Царство» (Мт. 19:24)*.

Тож як нам слід розуміти багатство? Адже у Церкві є чимало святих, які по-різному розуміли слова Євангелія. Для прикладу можемо взяти св. Миколая чи св. Франциска Асизького, які радикально прийняли слова Святого Письма. Вони продали все, що мали, і жили у бідності, намагаючись наслідувати Христа. Але є ряд святих царів і правителів, які не лише мали великі статки, але й могли вирішувати долю тисяч людей. Проте багатство і влада послужили їм для творення добра багатьом убогим.

Найперше маємо розуміти, що матеріальне багатство не є злом саме по собі. Цілком нормально, коли, маючи гроші, можемо собі купити певні речі, поїхати на відпочинок чи допомогти ближнім. Все полягає у тому, яким є наше ставлення до багатства.

Насамперед постає питання, яким чином ми здобули майно. Якщо особа статки отримала у спадок чи заробила своєю фізичною або інтелектуальною працею, то немає нічого поганого. Тим більше, якщо хтось чесно працював, докладаючи усіх зусиль. Тоді не маємо жодного права осуджувати когось. Вийде, що тоді ми просто заздримо. Якщо хочемо досягнути успіху, маємо докласти зусиль. Людина, яка чесно досягнула успіху чи фінансового добробуту, може слугувати для нас прикладом.

Також маємо сприйняти те, що всі ми є різними і маємо неоднакові таланти й можливості. Хтось має задатки до того, щоб добре працювати. Інший знає як працю організувати, щоб отримати прибуток. Серед нас є чимало людей, які можуть бути «бізнесменами». Вони мають креативні ідеї, вміють організовувати працю і керувати нею. Але це не означає, що їх заробіток є легким. Це також відповідальність за працю, за робітників, за те, щоб належно оплатити їхню роботу. Ми не можемо знати, якою є насправді праця інших, аж поки самі не потрапимо в подібну ситуацію.

Але коли хтось і заробляє гроші чесним шляхом, все ж може «зламатися», коли чинить роботу і заробіток сенсом свого життя. Натомість сім'я, друзі, родина чи просто інші люди стають лише нашими посередниками для досягнення заробітку. Кожен з нас має пам'ятати, що Бог дає нам певні можливості для того, щоб бути опорою для іншого, а не тільки для себе. Таким прикладом є безумний багач з Христової притчі: «Душе моя! Маєш добра багато в запасі на багато років! Спочивай собі, їж, пий і веселися!» В такому випадку не потрібно дурити самого себе, що ми це робимо для добра дітей чи родини. Живемо так, бо не поставили правильного орієнтира у нашому житті.

Багатство стає злом, коли його здобуваємо нечесно: обдурюємо, крадемо, зловживаємо службовим становищем. Ще гірше, коли матеріальні статки заробляють «на крові». Коли заради наживи хтось готовий вбити або залишити інших людей у скруті помирати, піклуючись лише про власну вигоду. Для таких осіб «Бог помер». Для них існує інший ідол – багатство. Часто, щоб загасити душевний біль, ці люди купують дорогі машини, будинки, золоті прикраси, техніку, замки, але душевного задоволення і спокою так і не знаходять. Думаю, у новинах можемо побачити приклади чиновників, що так живуть. Проте маємо пам'ятати, що Бог усе бачить: *«Горе ж вам, багатим, бо ви одержали втіху вашу» (Лк. 6:24)*. Мусимо знати, що за все доведеться відповісти. Якщо не в земному житті, то обов'язково перед Богом. Перед Богом

усе наше майно є невартісним. Головним є те добро, яке ми зробили для інших, маючи для цього можливості.

Також не варто тішитися ілюзіями, що коли хтось не є заможним, то він обов'язково праведний в Божих очах. Можемо бути матеріально бідними, але мати «серце багача». Заздрити і нарікати на інших, що вони є злодіями, через яких ми бідні. Але варто знати, що на світі є люди, які чесно заробляють собі на життя. Проте коли ми так зациклюємося на цьому, поставимо собі запитання: як я буду поступати, коли в мене будуть такі кошти, як у якогось чиновника чи олігарха. Можемо оправдовувати себе, що потратимо на дітей, допоможемо комусь. Але насправді нами можуть керувати й нереалізовані бажання. За якийсь час можемо стати таким, як той, на кого нарікали. Може, й ми могли мати великі кошти, але не знали б, як ними управляти, щоб не лише мати прибуток, але дати гідну платню іншим. Напевно, Бог, знаючи наші можливості, дав нам те, з чим зможемо краще дати собі раду.

Проте варто пам'ятати, що речі, які даються нам у житті, є даром для нас, щоб ми могли це зреалізувати не лише заради себе. Але, реалізуючи себе, ділилися вповні дарами з іншими. Хто ж буде надмірно уповати на дочасне майно, має знати, що за гроші ще ніхто не купив правдивої любові, друзів, щастя, щирості, миру, спокою, життя чи відкупився від смерті. Бог завжди дає нам щось добре. Однак, чи ми зуміємо цей дарунок зреалізувати, залежить виключно від нас. ■

Я ХОЧУ ЗА НЬОГО ПОМЕРТИ

бр. Максиміліян ГРИГОР'ЇВ
Крехівський монастир святого Миколая

Кожен василіянин, розпочинаючи новіціят, отримуючи монаший габіт, змінює своє хресне ім'я на ім'я монаше. Це є ознакою початку нового життя. Обираючи ім'я нового святого, василіянин запрошує його бути своїм покровителем в новому монашому житті. Я розповім про святого, якого я собі обрав за покровителя…

Це сталося в серпні 1941 року в німецькому таборі Освенцім. Під час перевірки з'ясувалося, що втік один з ув'язнених (через декілька місяців стало відомо, що ніде той в'язень не втік, просто, не витримавши лагерних катівень, він покінчив з собою, втопившися у вигребній ямі). Однак згідно зі звірячими законами концтабору, щоби

бажання втікати не виникало в інших в майбутньому, німці страчували десятьох ув'язнених. Вибрали десятьох і цього разу. Один з них, ще майже зовсім юнак, почав плакати і, впавши на коліна, просив катів не вбивати його, бо вдома в нього лишилася жінка з дитиною. Це був двадцятишестирічний сержант польської армії Францішек Гайовнічек… Раптом сталося неочікуване. Зі строю вийшов в'язень за номером 16670, підійшов до коменданта концтабору і на вишуканій німецькій мові сказав, що, якщо можна, то він готовий піти на смерть за того юнака. «Ви що, дійсно хочете піти замість нього?» (Вперше комендант концтабору звернувся до в'язня на Ви). «Так. Я хочу за нього померти»…

Дуже дивно, але німці погодилися на таку заміну. 14 серпня 1941 року в'язень за номером 16670 був разом зі всіма страчений, сповнивши одну з найбільших заповідей Христа, що «*ніхто не має більшої любові, ніж той хто життя своє віддає за друзів своїх*».

Ким же був цей в'язень, що мав номер 16670? Був це вже на той час дуже відомий в Польщі і в інших країнах священик, місіонер, проповідник, автор багатьох публікацій, засновник руху мирян «Лицарство Непорочної» і редактор часопису «Лицар Непорочної», ігумен, економ і магістр новиків найбільшого в Європі монастиря отець-францисканець Максиміліян Марія Кольбе…

Раймонд Кольбе (таким було його хресне ім'я) народився 8 січня 1894 року в містечку Здунська Воля, що біля Лодзі, в незаможній, але в дуже віруючій сім'ї. Батьки його були «терціяріями» (належали до третього чину св. Франциска). Маючи всього 13 років, почувши від отців-францисканців, що виголошували реколекції в його родинній парафії, про недавно створений у Львові францисканський колегіум, вирішив поступити туди, щоби в майбутньому стати священиком-францисканцем. В серпні 1907 року Раймонд Кольбе був прийнятий до францисканського колегіуму, що містився в монастирі св. Антонія з Падуї (костел і монастир і досі є у Львові на вулиці Личаківській, і досі тут працюють францисканці). Після закінчення колегіуму в 1910 році там же, у львівському монастирі отців Францисканців, Раймонд Кольбе розпочав новіціят, де разом з габітом св. Франциска прийняв монаше ім'я Максиміліян (на честь одного зі святих Ефеських мучеників, заживо замурованих в 4-му столітті під час переслідуванні християн за наказом римського імператора Декія).

Як здібний і талановитий учень, відразу після новіціяту брат Максиміліян був відправлений на філософсько-богословське навчання до Міжнародної францисканської академії в Римі, яку в 1918 році закінчив з двома докторатами, з філософії та історії Церкви. В тому ж 1918 році бр. Максиміліян приймає свячення. Повернувшись до Польщі, о. Максиміліян викладає історію Католицької Церкви у францисканській семінарії в Кракові. Водночас енергійно починає роботу над втіленням ще давньої своєї ідеї створення нового руху мирян в Католицькій Церкві, спільнот «Лицарства Непорочної Діви». Нову організацію о. Максиміліян задумав почати з утворення нового періодичного видання «Лицар Непорочної». В ті часи Польща, що тільки недавно повернула свою незалежність, остаточно не відійшовши від Першої світової війни, переживала кризовий стан, і Францисканський Чин не мав достатньо коштів, щоб закупити обладнання й розпочати друк нового видання. Тоді о. Максиміліян відважується на рішучий крок, він залишає викладацьку роботу в Краківській семінарії, переходить до францисканської парафії Матері Божої Цариці Ангелів у Гродні (на той час маленькому провінційному містечку в Бялостоцькім

воєводстві, нині обласний центр сучасної Білорусії), і там за невелику, сприятливу ціну домовляється з місцевою друкарнею й починає друкувати перші номери «Лицаря Непорочної», для якого сам був і редактором, і автором більшості текстів. Вже в 1924 році кількість членів «Лицарства» досягла 84 тисяч осіб, Звичайно з'явилася потреба збільшити наклад друку, що було неможливо в умовах маленької провінційної друкарні, яка не могла дати більше, ніж 5-6 тисяч примірників за місяць. В 1927 році о. Максиміліян несподівано для себе знайомиться з Варшавським магнатом графом Друтським, який дарує о. Максиміліяну 5 гектарів землі під Варшавою і велику суму грошей в обмін на довічні щоденні Служби Божі в його інтенції. Так в грудні 1927 року о. Максиміліян почав будівлю одного з найбільших у світі монастирів, який він сам назвав Непокалянув (у перекладі з польської «місто Непорочної»). Вже на прикінці 1927 року в непобудованому ще монастирі було приписано два отці і вісімнадцять братів. Перед війною Непокалянув став одним з найбільших монастирів світу. Крім великої кількості братів, тут містилися новіціят, юніорат, колегіум для юнаків, видавництво і друкарня «Лицаря Непорочної». Була навіть своя пожежна команда. Кількість мешканців Непокалянува разом з учнями колегіуму складала понад тисячу осіб, наклад «Лицаря Непорочної» сягнув мільйона примірників.

Однак не величезна Апостольська діяльність, ні створення монастиря в Непокалянуві, ні заснування «Лицарства Непорочної» і навіть не виїзд на місії в Японію 1932 – 1936 роках, а мученицька смерть о. Масиміліяна в концтаборі Освенцім, самопожертва заради того, щоб врятувати іншу людину стала причиною беатифікації і канонізації. Коли гітлерівська Німеччина захопила Польщу о. Максиміліян відпустив додому 620 співбратів, з ними попрощався словами: «Світіть завжди добрим прикладом. Багато з нас сюди вже не повернеться. Я теж цієї війни не переживу. Але пам'ятайте! Любіть Непорочну Діву і у всіх труднощах до неї звертайтесь!» Сам лишився в Непокалянуві з 50 братами і отцями. Німці вступили на територію Непокалянува 15 вересня 1939 року, а вже 19 вересня о. Максиміліян разом із 34 братами 2 отцями і одним семінаристом був заарештований…

Незабаром після війни почався беатифікаційний процес, тим більше, що не бракувало свідоцтв діяльності а також мученицької смерті. Звичайно, що після страти тіло о. Максиміліяна було разом із іншими тілами спалене в крематорії на території Освенціма, попіл був розкиданий по навколишніх полях, так що із мощей о. Максиміліяна лишилися лише волосся його бороди, яке дивом зберіг непокалянівський брат-перукар, коли о. Максиміліян голив бороду перед виїздом на місію в Японію…

В 1978 році Папа Римський Павло VI проголосив о. Максиміліяна блаженним, а в 1982 році Папа Іван Павло II його канонізував, установивши днем його свята день мученицької смерті 14 серпня. В усіх францисканських монастирях і парафіях в цей день відправляють святкові Служби Божі. Святого мученика о. Максиміліяна вважають своїм небесним покровителем всі, хто постраждав під час Другої світової війни: Колишні в'язні німецьких концтаборів, колишні військовополонені, також ті, що були примусово вивезені на роботи в Німеччину, – словом всі, кого торкнулася велика біда цієї найбільш кривавої війни в історії людства.

Під час своєї подорожі до Польщі в 1983 році Папа Іван Павло II проголосив о. Максиміліяна Кольбе покровителем XX століття, найбагатшого за всю історію людства на війни, репресії і людські жертви, які, на жаль, на нашій землі і досі тривають… ■

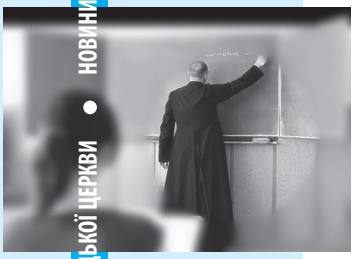

Джерело: CREDO

Міносвіти буде визнавати дипломи духовних навчальних закладів

Уряд затвердив Порядок державного визнання документів про вищу духовну освіту, наукові ступені та вчені звання, виданих вищими духовними навчальними закладами.

Відповідна Постанова Кабінету Міністрів України від 19 серпня 2015 року № 652 нещодавно була оприлюднена на Урядовому порталі.

Згідно з постановою Кабміну, державне визнання таких документів здійснює Міносвіти. Підставою для цього є заява фізичної особи (власника документа) або клопотання релігійного центру (управління), що подається за умови наявності заяви фізичної особи.

Визнання документів про вищу духовну освіту, наукові ступені та вчені звання здійснюється за рівнями та ступенями вищої освіти за галуззю знань «Богослов'я», що передбачає видачу документів державного зразка.

Визнання і встановлення еквівалентності документів про вищу духовну освіту, виданих вищими духовними навчальними закладами, відбуватиметься як платна адміністративна послуга Міністерства освіти і науки. Розмір плати за цю адміністративну послугу становитиме 51 гривню – для фізичних осіб та 85 гривень – для юридичних осіб. ■

Джерело: прес-служба Київської архиєпархії

Кияни відстоюють проект встановлення статуї Богородиці, на місці пам'ятника Леніну

У Києві, в Департаменті Містобудування та Архітектури, відбулася відкрита зустріч з громадою Києва в рамках проведення конкурсу «Територія Гідності» та обговорення будівництва нового об'єкту на бульварі Тараса Шевченка, на місці пам'ятника Леніну. Християни Києва і не тільки, намагаються відстояти проект встановлення на місці Леніна статуї Богородиці.

На жаль, протягом попереднього слухання не було прийнято остаточного рішення стосовно зведення статуї Богородиці. Більше того, деякі присутні виступили категорично проти встановлення цієї фігури, наводячи при цьому аргумент, що Ленін був ідолом комунізму, а Богородиця є своєрідним «ідолом» для християн.

Заохочуємо всіх християн не бути байдужими та своєю громадською позицією підтримати проект по встановленню фігури Богородиці. Окрім того є пропозиція долучитися до Єрихонської молитви, якою протягом 7 днів цілодобово будуть молитися в цьому намірі. Потрібні 25-27 бажаючих, які б обрали собі певний час протягом доби, коли б вони змогли молитися. Якщо Ви б хотіли долучитися, надішліть повідомлення з годиною, коли ви могли б молитися, або зателефонуйте в редакцію радіо «Марія» – тел: 044 572-29-29. ■

Джерело: http://osbm-kyiv.com.ua і Кредо

Отці-василіяни завітали до Папського нунція на прощальну зустріч

За повідомленням із Бюлетеню Зали печаті Апостольського Престолу від 5 вересня 2015 р., Святіший Отець призначив Апостольським Нунцієм у Швейцарії та Князівстві Ліхтенштейн Його Високопреосвященство Томаса Е. Ґалліксона, титулярного архиєпископа Бомарцо, дотепер Апостольського Нунція в Україні.

17 вересня отці-василіяни на запрошення Папського нунція в Україні Архиєпископа Томаса Едварда Ґалліксона завітали до Посольства Ватикану. Ченці монастиря св. Василія Великого у Києві подякували Архиєпископу за 4 роки плідної співпраці. Священики під час прийому обговорили роль Церкви в Україні. Нунцій зауважив, що Церква має бути відкритою для всіх, хто хоче пізнати Христа, і УГКЦ повністю відповідає викликам теперішнього часу.

За неофіційною інформацією, ім'я наступного Нунція в Україні Ватиканом ще не подано. ■

Джерело: УНІАН

В Івано-Франківську на Соборі УГКЦ презентували фільм «Обличчя живої Церкви»

26 серпня в Івано-Франківську в рамках роботи VI сесії Патріаршого Собору УГКЦ відбувся прем'єрний показ документального фільму під назвою «Обличчя живої Церкви». Стрічку створено «Живим телебаченням». Головною темою фільму є розповідь Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава, про Церкву загалом і, зокрема, про її стратегію розвитку до 2020 року.

«Цей фільм можна вважати практичним посібником, навіть невеликим підручником, у якому Предстоятель Церкви в доволі доступний спосіб розповідає про Церкву, її завдання, складові елементи її стратегії», – сказав о. Ігор Яців, керівник Департаменту інформації УГКЦ.

Розповіді Блаженнішого супроводжуються відеорядом, відзнятим «Живим ТБ» у різних парафіях УГКЦ по всій Україні.

«У фільмі ми щедро представляємо не тільки духовенство, а й самих мирян, їхні обличчя, які всі разом творять обличчя живої Церкви», – зазначив о. Ігор.

Разом із цим проектом, паралельно було реалізовано ще один: створено тринадцять відеорозповідей про живі парафії УГКЦ у Києві, Чернівцях, Самборі, Івано-Франківську, Дубні, Одесі, Мелітополі тощо. Ці фільми будуть транслювати на одному із загальнонаціональних каналів. ■

Джерело: CREDO

Священик із Москви (не тієї) збудував копію Ватикану

Отець Боб Саймон, священик храму св. Катерини Сієнської у містечку Москва, штат Пенсільванія, США, збудував із конструктора «Лего» міні-копію Ватикану.

Ляльковий Ватикан населений мініатюрними мешканцями – черницями, священиками, кардиналами, швейцарськими гвардійцями. Там є навіть мініатюрний Папа Франциск, який привітно махає глядачам рукою.

50-річний священик будує Ватикан не вперше. Першу версію, з тих-таки кубиків «Лего», він склав ще у 7 класі школи. Потім, уже ставши священиком, він зрозумів, що творити церковну спільноту з живих каменів – своїх парафіян – набагато складніше, ніж зводити церкву з конструктора.

На створення копії ватиканського ансамблю в о. Роберта Саймона пішло десять місяців; йому знадобилося понад 44 000 елементів конструктора. ■

Джерело: Католицький оглядач

Водія-християнина, який відмовився керувати автобусом-рекламою гей-параду, звільнили з роботи

Водій-християнин, батько двох дітей, який відмовився керувати міським автобусом, на якому було розміщено рекламу гей-параду, був звільнений за це з роботи.

«Вони зателефонували мені і прочитали рішення, про те, що мене звільнено з роботи у «Calgary Transit Authority»», – розповів, звільнений з роботи Джессі. «Як християнин, я вірю, що Біблія – слово Боже, і вона вчить, що статева розбещеність – це гріх. Я не хочу приймати жодної участі в рекламуванні способу життя, який ускладнює і так складні стосунки з Богом у людей, які так живуть, створюючи в їхньому житті ще більший відчай і розбитість», – говорить Джессі Рау.

«Мене звільнено виключно через мої християнські переконання. І найжахливіше, що це відбувається у буцім-то вільній країні», – продовжив Рау, – «Я думаю, що мій випадок став прекрасною можливістю канадцям побачити, наскільки цей ідеологічний сексуальний рух готовий переслідувати людей. Цей рух робить усе, щоб змусити людей погодитись з їхньою ідеологією». ■

ПРАВДА ПРО ЛЖЕНАУКУ АСТРОЛОГІЮ

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

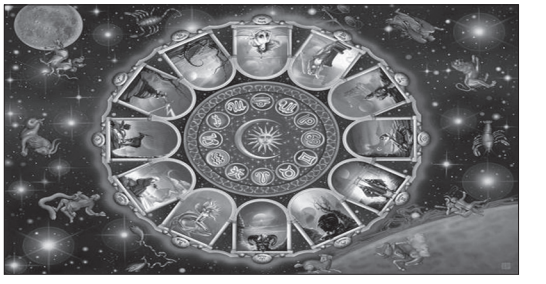

Багато в наш час чуємо про так звані астрологічні прогнози, бачимо скрізь різноманітні «універсальні» гороскопи тощо. Довідуємося, що астрологія – це різновид магії, ворожби (від гр. astron *зоря* + logos *поняття, вчення*). Христова Церква її строго забороняє як гріх проти найпершої заповіді Бога. Вона не сміє називатись наукою, як, наприклад, астрономія, бо є лженаукою в суті. Ворожба, прихована за астрологією, є диявольською поміччю пізнати таємні речі: минулі, теперішні і приблизно на 70% майбутні. До слова, на Лаодикійському соборі в 345 р. (канон 36) астрологію було заборонено і астрологів відлучили від Христової Церкви. Знаним борцем із цим магічним марновірством був теж св. Августин, який до свого навернення сам вірив у неї. Астрологія прийшла із Вавилону. Колись, між іншим, в Ассирії та Вавілонії була поширена так звана астролатрія – поклоніння зорям…

Проклятий біс – це прадавнє джерело зла та безсоромний батько брехні і всього, схожого на неї, тобто так само і астрології. Лишень благочестиві пророки, Божі слуги, як написано у св. Писанні, з Господньої волі говорили непомильно про майбутні речі, а ворожбитові (ясновидцеві), якщо це не звичайний шарлатан-неук, дідько навіює тільки те, що зі свого досвіду передбачає, тому й помиляється. Лжепророки не перевелися теж і зараз, на жаль.

Астрологічні «точні» прогнози на день, тиждень... дуже часто у різних газетах чи журналах між собою відмінні, відносні. А це чомусь мало хто зауважує. З церковного погляду на цьому у великій мірі позначається діяння злого духа: не далекі зорі, як уже нам відомо, а сам нечистий намагається маніпулювати людьми через своїх співробітників (астрологів). Що можуть вчинити безсилі зорі? Хто їх створив, як і інші світила небозводу?

Все, без найменшого сумніву, знаходиться в могутніх руках Творця. Астрологія намагається запрограмувати нас своїми абсурдними гороскопічними посланнями з метою позбавити людину розсудку та віри в Бога. Ми стверджуємо, що небесні світила дають пізнати зміни клімату (з дощової погоди на сонячну і т. п.), але щоб впливати на наші вчинки і керувати нами... З цим абсурдним твердженням правдивий християнин, який твердо вірить у Боже Провидіння, не може ніколи погодитись: через довіру різним гороскопам чистота віри є під загрозою синкретизму (змішання).

Американський лікар Шранк, до речі, відкрив, що люди, які постійно вдавалися до послуг астрологів, згодом мали різні психічні розлади, як страх до життя, цілковитий хаос тощо.

Так звана тибетська гілка астрології не перервалася аж до наших часів, де служитель культу і астролог виступає як одна особа; буддійські ченці вивчають астрологію поряд з філософією. Також ще стародавні вавилоняни знали про феномен астрології, проте сьогодні ми дивимося на це саме очима Божого Слова у світлі цілого християнства: «Щоб не було в тебе нікого ... хто віщує (гороскопи)..., або волхвує (астролог)... Бо огидний для Господа кожен, хто це робить, бо саме за ці гидкі звичаї Господь, Бог твій, проганяє ці народи перед тобою. Бо народи, яких ти маєш прогнати, слухаються чарівників (оригінальний текст – астрологів) і ворожбитів. Тобі ж Господь, Бог твій, не дозволяє так чинити» (Втор. 18:10-14).

Це була, отже, критична правда про лженауку астрологію, що побудована у своїй основі на принципах окультизму та абсурду. ■

ПРЕОБРАЖЕНІ ЛЮБОВ'Ю:
духовний табір для дітей із сімей учасників АТО

Ірина ШТИКАЛО

Сьогоднішня ситуація в нашій Україні не дуже втішна. На Сході ведуться воєнні дії, для населення піднімають ціни на енергоносії та комунальні послуги. Можна ще і ще перелічувати проблеми. Серед буденних справ ми не помічаємо наших рідних та близьких.

Незважаючи на цю ситуацію, що склалася в державі, добро, любов та радість не зникли. Щира посмішка зігріває не одне людське серце. Кожен, хто зголосився бути волонтером для військових в АТО, почав жити по-іншому. Він не може перелічити всіх осіб чи добрих справ, але кожне слово «Дякую!», отримане від військових має величезну вартість.

З ініціативи бр. Володимира Кмиця, ЧСВВ та благословення Протоігумена Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні о. Пантелеймона Саламахи, ЧСВВ, фінансової допомоги від ігумена Гошівського монастиря о. Дам'яна Кастрана, ЧСВВ, о. Йоанікія Чверенчука, ЧСВВ з Головного Дому оо. Василіян та отця з римо-католицької церкви о. Григорія Драуса з 15 до 23 серпня аніматори під керівництвом Надії Мирки у Лаврівському монастирі підготували та провели табір «Тавор» для дітей з сімей АТО.

Висловлюємо щиру подяку ігумену Лаврівського монастиря о. Атанасію Слободяну, ЧСВВ, та спільноті монастиря за гостинне прийняття і підтримку, о. Антонію Яремчуку, ЧСВВ, за духовний провід для учасників табо-

ру, а також аніматорам, за корисну моршинську воду п. Миколі Кмітю. Особлива подяка парафіянам за жертовність і ділення плодами праці своїх рук для дітей табору.

Під час табору зреалізувалася не одна дитяча мрія. Ці дев'ять днів були наповнені духом молитви і настанов о Антонія на літургійних проповідях, щирими посмішками дітей та аніматорів, радістю від ігор та праці на кухні, натхненням від малювання пейзажів під проводом Адріана Гелитовича і писання ікон на склі під проводом Григорія Пристая та іконописної майстерні св. Антонія, акторської майстерності, взаємної привітності, ранкової руханки, свіжого гірського повітря, чудових краєвидів, креативних майстер-класів та місцевої птахоферми.

Щоб пригадати цей чудовий час присутності, спілкування та відпочинку, діти разом зі своїми батьками зустрілися 13 вересня 2015 р. Б. на спільну Святу Літургію в церкві св. Онуфрія у Львові, після якої відбулася виставка дитячих ікон, намальованих на склі під час табору, а також солодкий почастунок та відеопрезентація. Фотографії передають емоції, міміку, жести, поставу. На жаль, не

передають звуків молитви, шуму вітру, запаху гір чи крапельок ранішньої роси.

Візиткою зустрічі була радість, яку роздаровували всім присутнім. Мабуть, найбільшою винагородою, яку можна отримати за свою працю від інших, є радість з глибини душі. В сучасному світі кожен за свою працю отримує гроші. Вони не мають такої вартості, як любов, доброта і мир.

Щире слово подяки всім, хто допомагає воякам АТО, їхнім дітям чи сім'ям. Нехай Господь щедро поблагословить, а Пресвята Діва Марія огортає Вас та Ваші родини своїм могутнім заступництвом.

ІЗ КНИГОЮ В РУКАХ – ДО ЛЮДЕЙ

(Інтерв'ю з о. Климентієм Стасівим, ЧСВВ, Директором видавництва «Місіонер»)

Розмовляла Зоряна ГУМНИЦЬКА

Видавнича справа, друковане слово стали одним із визначальних факторів формування національної свідомості українців. В усі часи поліграфічна справа була запорукою розвитку освіти, науки, культури, всіх сфер суспільного життя країни. Від часів київського князя Ярослава Мудрого і до сучасної електронної доби книга залишається для людства визначним здобутком цивілізації, найважливішим джерелом знань, ефективним стимулом інтелектуального розвитку, синонімом високорозвиненої культури. Сьогодні важливою складовою державної політики є створення сприятливих умов для розвитку української книжки, забезпечення навчальних закладів, підприємств і установ навчальною та спеціальною літературою, а багатомільйонної категорії читачів – високоякісними зразками вітчизняного та зарубіжного письменства.

Видавнича діяльність Отців Василіян в усі часи була важливим чинником у формуванні християнського та національного світогляду українського народу, сприяла збереженню його історичної пам'яті. Ба більше, Василіянський Чин був єдиним осередком видавничої та друкарської праці до 90-х рр. XX ст. в усій Українській Греко-Католицькій Церкві, і не тільки в Україні, але й у світі, провадячи велику духовну і науково-просвітницьку діяльність в умовах української бездержавності. Василіянський Чин був тим духовним осередком, що ніс світло євангельської науки українському народові.

За всю історію, яка охоплює півтисячолітній період, Отці Василіяни заснували майже два

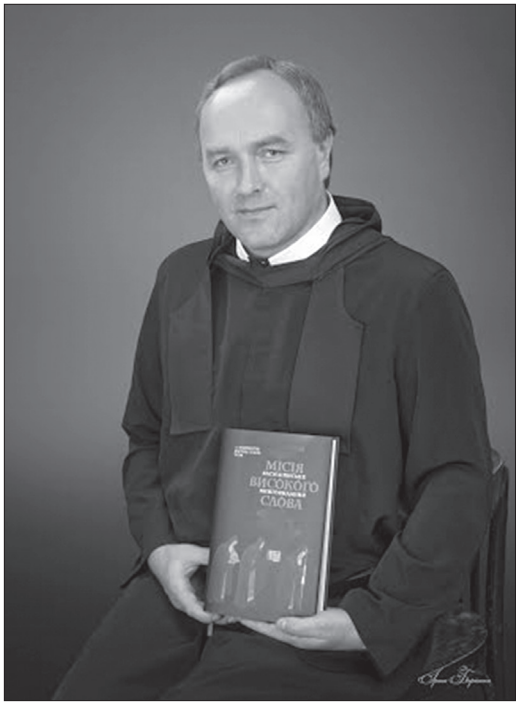

десятки видавничих та друкарських осередків в Україні та світі, що, безсумнівно, є знаком великого Божого благословення, яке повсякчас супроводжувало їх на звивистих шляхах української історії та закликало щораз нових осіб до місії поширення друкованого слова.

Так, у 1895 році монахи ЧСВВ заснували у нашому древньому місті Жовкві друкарню. Цьогоріч жовківському видавництву та друкарському осередку виповниться 120 років. Напередодні Дня працівників видавництв, поліграфії і книгорозповсюдження ми вирішили поспілкуватися з генеральним директором ВВП «Місіонер» о. Климентієм СТАСІВИМ.

– Отче Климентію, скажіть, будь ласка, декілька слів про історію видавництва, головні дати.

– Видавництво «Місіонер» має свою славну історію, яку творили василіяни, визначні постаті в церковному та національному житті. Воно засноване ще в кінці XIX ст., в 1895 році. І цього року ми відзначаємо 120-річчя від заснування Жовківської друкарні. Такої давньої історії не має жодне інше видавництво в Україні. Це найстарше українське видавництво, яке охоплює різні історичні періоди (довоєнний, міжвоєнний та повоєний), що були дуже складними. Дуже цікавим є наш період відродження в роки незалежності України. Ця історія, а також історія інших василіянських видавничих та друкарських осередків описана в книзі під назвою «Місія високого слова. Василіянське книговидання: минуле, сучасне і майбутнє», яка вийде до кінця травня. У ній висвітлено історію майже 20 видавничих осередків. Раджу всім прочитати, бо це історія українського книгодрукування.

– Які послуги сьогодні може запропонувати Жовківська друкарня?

– Жовківська друкарня і надалі залишається потужним видавничим осередком, який тісно співпрацює з відомими авторами, зарубіжними видавництвами, тому що може виконувати різні видавничі, друкарські та післядрукарські процеси. На сьогодні Жовківська друкарня має різні друкарські машини, на яких працювали від самих початків. Деяке поліграфічне обладнання має понад сто років, воно знаходиться в музеї друкарні. Інші друкарські машини придбані за роки української незалежності.

Книги Жовківської друкарні від самого її заснування були широко розповсюджені в багатьох країнах світу, засвідчуючи високу культуру книговидання. Вони й тепер відзначаються різноманітністю тематики, високим рівнем поліграфічного виконання та художнього оформлення. Видавництво «Місіонер» в роки відродження неодноразово було нагороджене різними відзнаками. Воно і далі видає книги, які здобувають відзнаки на книжкових форумах та конкурсах, що проходять зокрема у Львові, Києві, Тернополі. Без сумніву, це ознака великої любові до релігійної книжки вдало сформованого професійного колективу.

– Чи наша друкарня має можливість стати флагманом вітчизняного ринку поліграфії?

– Жовківське видавництво Отців Василіян поширювало та оберігало українську мову, цю найважливішу складову національного життя, яка є постійно під загрозою, незалежно від політичного устрою та часу, хоч уже настало XXI ст.

І ось уже понад століття видавництво «Місіонер» прославляє Жовкву плодами людської мудрості та знань, які передає у книгах, часописах, доносячи їх до різних прошарків суспільства. Отож, слава про місто Жовкву шириться не тільки в Україні, але і за кордоном.

Тому, беручи книгу до рук, маємо всі підстави подякувати авторам, перекладачам, друкарям, палітурникам, реалізаторам, адміністрації, адже книги, над якими вони трудилися, забезпечили збереження і поширення релігійної книжкової культури, стали чинником розвитку духовності і культури в Україні.

– Чому, на вашу думку, наша друкарня поступово втратила попит, який був, наприклад, років 20 тому, чи 10? Якщо це пов'язано з кризою, то що потрібно робити, щоб вийти на належний рівень?

– Усім нам добре відома ситуація, яка склалася в Україні. Фінансово економічна

криза торкнулася людей по всій Україні. Ріст долара, війна і т. ін. Відповідно втричі зросла ціна на папір, а також інші допоміжні поліграфічні матеріали. Наприклад, 1 кг офсетного паперу коштував 8, а зараз 25 грн., а то й дорожче. Зменшився попит на літературу, бо зросла ціна на книжку. Населення збіднило. Багато підприємств, зокрема банків скоротилося, а ми останніми роками друкували багато для них продукції – датовані і недатовані щоденники, які вони замовляли через компанію «Еней».

Так, хотілось би придбати нове обладнання, автоматизувати ручні процеси, щоб покращити ефективність праці, але, на жаль, через фінансово-економічну кризу цього зробити неможливо. І тому придбати сьогодні книжку – це розкіш. Людина як має невеликі гроші, то думає, що купити: хліб чи книгу? Заощадити кошти на ліки чи поповнити свою бібліотеку?

Деякі поліграфічні комбінати взагалі припинили свою діяльність. І ця ситуація відображається і на житті Жовківської друкарні. Можна провести певну реорганізацію, скоротити штат працівників. Але ми не скоротили жодної людини, бо вони взагалі будуть тоді без роботи. А в них є сім'ї, діти – потрібно забезпечувати. Відкрилися нові невеликі друкарні, які не мають таких великих накладних витрат (плата за землю, електроенергію, опалення та допоміжні працівники тощо).

– Чи існують якісь пільги для друкованого слова?

– Так, існують. Упродовж 10 років (2005 – 2015) видавництва звільнені від сплати податку на прибуток та ПДВ. Кошти, які залишаються, йдуть на видання нових книг або придбання основних засобів. Однак ціна книги залежить від вартості паперу та поліграфічних матеріалів, що призводить до її подорожчання, так що книга залишається малодоступною для більшості людей.

– Отче Климентію, чи святкуєте ви своє професійне свято, тобто День працівників видавництв, поліграфії і книгорозповсюдження?

– З 2005 року видавництво «Місіонер» розпочало святкувати своє професійне свято, День поліграфіста, книговидання і книгорозповсюдження. Програма святкування залишається незмінною. Щорічно, незалежно від здорожчання, намагаємося нашим працівникам організовувати поїздки по історичних місцях України.

Цей день – це також чудова нагода скласти людям щиру подяку за їхню працю, а також подбати за їхнє культурне збагачення, що залишає милі незабутні спогади на все життя. Це свято – це пам'ять про людей, це вдячність їм, це молитва за них.

Працівники видавництва святкують своє професійне свято, мандруючи мальовничими куточками Батьківщини, розширюючи обрії свого пізнання, зростаючи духовно та культурно. Срібна земля з її чудовими храмами, монастирями та замками, знаменитий Софіївський парк, княжий Київ, фортеця Тустань та багато-багато інших історичних пам'яток.

Мати міцну і дружну родину у всі часи було і є почесним. Так і в колективі видавництва «Місіонер» – всі як єдина велика родина. Вони підтримують один одного, допомагають, разом працюють і відпочивають. Їхня праця справді є суспільно необхідною, оскільки жоден із сучасних засобів інформації не здатен замінити книгу, а друкована продукція і дотепер залишається найпоширенішою.

Тож нехай ніколи не згасають творча енергія і бадьорість духу. Міцного здоров'я, щастя, миру та злагоди Вам і Вашим родинам! ■

ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ ДНІ В ЗОНІ АТО

Із щоденника капелана ЧСВВ

(продовження)

День чотирнадцятий

На термометрі – мінус п'ятнадцять. Далі – Служба Божа, сніданок, вервиця, розмова з солдатом на посту. Ці розмови дуже виснажують, але це наше служіння. Наші всі повернулися, хоча згоріли два КрАЗи, прострелені «кугуар» і «бетеер». Хлопці розказують про бій під Дебальцевим. Троє наших поїхали на похорон Романа в Хмельницьку область. Увечері я сповідав двох офіцерів, які приступали до Святих Тайн уперше. Вислуховував їхні історії про бої під Дебальцевим. Потім приходив солдат і дякував за розмову перед виїздом. Розповідав, що Бог оберігав його на кожному місці. Він просив Бога, як я його вчив, і Бог витягував зі смертей різними шляхами, які людським розумом не пояснити. Слухав я їх до першої години ночі.

День п'ятнадцятий

На Службі Божій були два солдати. В 11 годині я поїхав на «бетеері» на стрільбище. Їхали довго. Це величезний кар'єр. Я відчув, як стріляє ця бойова машина. Звук сильний. Хлопці стріляли з автоматів Калашникова та й з інших видів зброї. Мені також пропонували, але я відмовився. В самому «бетеері» їхати тяжко, страшенний гул мотора. Після обіду допомагав споряджати «бетеер» на виїзд. Новий екіпаж прийняв наш «бетеер» і все перевірив. О 16:30 я поблагословив окремо екіпаж, а також заступника командира бригади. І, як завжди, поблагословив усіх перед КПП.

День шістнадцятий

Служба Божа, сніданок, розмова зі солдатами. Говорив і з місцевими жителями. Більшість з них – за Україну. Ходиш у військовому однострої містом – люди самі підходять і щиро дякують за нашу присутність, за те, що їх охороняємо. Заходиш в магазин – і там також усі дякують; але є й такі, що відчуваєш на відстані їхню негативну енергетику. У вільний час ходжу в актовий зал і намагаюся грати на фортепіано, яке розстроєне. Ходжу і в спортзал, де граю в теніс. Увечері через «Нову пошту» прийшла посилка від брата-монаха зі Львова, який передав на блокпости три водяні насоси, шланг на 50 метрів, ляльки ручної роботи, які робили діти в садочку, і 200 зимових шкарпеток, а отець-василіянин передав дерев'яні нашийні хрестики.

День сімнадцятий

Субота. Погода чудесна. Вранці Служба Божа, сніданок, вервиця. Читав книжку і заснув. Збудив дзвінок отця. Встав, пішов на вулицю. Поговорив з о.-ігуменом, погода сонячна. Брат-монах спить. Говорив з хлопцями на посту. Після обіду пішов гуляти в місто. Наші приїхали на «бетеері», все добре. Цілий день читав книжку, грав на гітарі офіцерам, розказував про нашу Церкву. Ніяких особливих подій.

День вісімнадцятий

Неділя. Служба Божа, сніданок, вервиця. Погода сонячна, весняна. Солдати взялися за генеральне прибирання. Я ж читав книжку, ходив у місто, де був проукраїнський мітинг. Увечері знову читав і готувався до Великого посту.

День дев'ятнадцятий

Перший день Посту. Після Служби Божої сніданок на воді і хлібі. Наші поїхали на блокпост, а я з братом-монахом – на стрільбище. Були там більше трьох годин, познайомилися з нашими снайперами. Прикольні хлопці! На обід їли тільки перше. Після обіду грав у теніс і читав книжку. Наші два «бетеери» завтра до сходу сонця знову вирушать на блокпости. ■

ІСУСЕ, ЯКИЙ ТИ ДОБРИЙ...

(продовження)

Ярослав Іван НОГАЛЬ

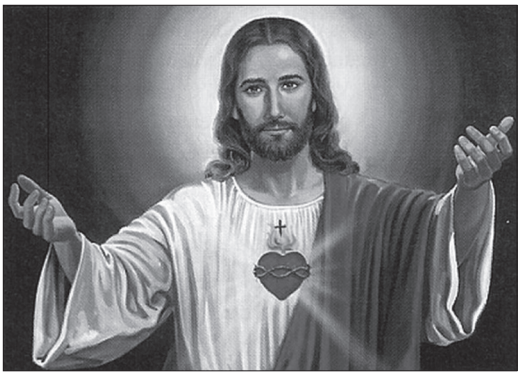

…Батьки перебували в постійній тривозі за сина і прагнули зробити для нього все, що він забажає, тільки б відвернути його від тих сумних думок. Психолог сказав, що в цьому випадку час і зміна обстановки є найкращим лікарем. Але ніщо не цікавило Сергія, і він різко, деколи навіть грубо, відкидав усі пропозиції батьків. Коли вони просили його вибрати для майбутнього навчання один з престижних університетів, бажано десь в Західній Європі, підсовуючи йому барвисті буклети, він просто йшов від них і замикався в своїй кімнаті. Він тепер багато думав над тим життям, яке вів. Будь його батько звичайним робітником чи службовцем, його б не привчили змалку до усвідомлення своєї зверхності над іншими, він не одержував би всього, що забажає, мав би справжніх друзів, яких мають його однолітки зі звичайних родин, не мав би він і цієї злощасної «Хонди»… Тепер він почав задумуватись і над походженням батькових статків. Співвідносячи їхнє майно і спосіб життя із батьковою зарплатнею, він бачив, що було б просто смішно пов'язувати одне з одним. Зараз в його голові спливали деякі уривки діалогів між батьком і матір'ю та почуті телефонні розмови. Він почав усе більше усвідомлювати, що те, чим вони володіють, нажите нечесно, і підсвідомо пов'язував той жахливий наїзд саме з цим. В його серці дедалі більше зростала ненависть до всіх їхніх багатств.

Одного разу, це була неділя, тихо ввійшовши в будинок після прогулянки, Сергій почув розмову батьків про збитих дітей. Батько назвав їх імена і адреси, а також цвинтар, на якому поховали дівчинку. Про її маму він сказав, що її пологи були дуже важкими і лікарі до останнього не були впевнені, що мати і дитина виживуть. Та все ж пологи закінчились щасливо, але для мами вони були першими і останніми, бо більше дітей вона вже мати не могла… При цих словах мати Сергія голосно схлипнула і закрила очі руками. Хлопець тихо пройшов до своєї кімнати й зачинив двері. Він ліг на диван, заклавши руки за голову, і дивився в одну точку на стелі. Часто так робив останнім часом.

На другий день юнак пішов на вулицю, де мешкала сім'я збитого хлопчика, і, сівши на лавку навпроти під'їзду, став чекати. Зрідка в під'їзд заходили і виходили люди. І раптом двері знову відчинилися і Сергій, серце якого сильно закалатало, вже майже напевне знав, що він зараз побачить. Мати викотила інвалідне крісло, на якому нерухомо сидів хлопчик. Ліве око його, під окулярами, було заліплене пластирем. Мати чекала, хто б допоміг їй знести крісло з ґанку під'їзду, і Сергій, мимоволі, встав з лавки, щоб допомогти, але зробити цього в нього не вистачило духу. Він лише сховався за дерево і спостерігав за ними. Совість, яка почала прокидатися в ньому після нічних видінь, вже не давала спокійно жити і переходила в душевну муку, яку нічим не можна було заглушити. Простоявши так декілька хвилин, він більше не міг дивитися на цього нещасного хлопця, який, якби не він, бігав би зараз із

однолітками десь по дворі і насолоджувався б безтурботним дитячим життям. Якби не він…

В той день Сергій ще поїхав на міський цвинтар, де була похована дівчинка. Він вирішив випити цю чашу до дна і зробити це сьогодні, бо іншим разом, він розумів, міг і не наважитись. Її могилку він знайшов серед нових поховань. На хресті була прикріплена фотографія маленької Оксанки. Сергій якийсь час дивився на неї і не витримав. Він впав перед могилкою навколішки і, ледь не б'ючись головою об землю, зайшовся такими болісними риданнями, що декілька хвилин його тіло тряслось, мов у лихоманці. Заламуючи руки, він, із скривленим обличчям, по якому бігли рясні сльози, довго повторював: «Прости, прости мені!» За декілька хвилин приступ глибокого розкаяння почав минати, і він відчув, що більше не витримує бути тут. Устав, повернувся, щоб піти, і раптом побачив перед собою двох людей – чоловіка і жінку, одягнутих в чорне, з білими і жовтими квітами в руках. Вони впізнали його і мовчки дивились на нього з невимовним болем в очах. Якусь мить Сергій стояв, з брудними патьоками від сліз на обличчі, заціпенілий під цими поглядами, потім зірвався з місця і кинувся щодуху бігти подалі від цього цвинтаря.

Він повернувся додому, коли вже почало сутеніти. Батьки, стривожені тим, що син не відповідає на дзвінки, полегшено зітхнули, але, глянувши в його розпухлі, почервонілі очі, затривожились ще більше.

– Тату, – звернувся до батька Сергій, коли зайшов у вітальню, – ти казав, що цього року купиш мені квартиру.

– Так, – сказав той, – трикімнатний люкс на затишній вулиці. Тобі сподобається.

Батько зрадів, що син починає чимось цікавитись. Та його радість була передчасна.

– Скільки вона коштує?

– Нехай тебе це не хвилює. Ти маєш зосередитись зараз на навчанні. Думаю, освіта юриста буде те, що треба.

– І все таки?

– Я домовився за 100 тисяч. Доларів, звичайно.

– Поділи їх порівну і віддай батькам тих дітей, яких я збив.

При слові «збив» голос Сергія надломився, очі наповнились слізьми, і він похнюпив голову.

– Будь-ласка, зроби це завтра, або найближчими днями, якщо ти любиш мене більше, ніж гроші, звичайно. – Через секунду він сумно додав: – І якщо вони ще взагалі погодяться взяти ці брудні долари.

Батько вирячив на сина очі. Ну, п'ять, ну, десять тисяч кінець-кінцем, але ж не сто! Крім того, він вже заплатив компенсацію батькам хлопчика. А слова «брудні долари» до болі різнули його слух. Що він знає, хлопчисько, про життя? Чи він думає, що все те, що вони мають і чим користаються, впало з неба?

– Слухай, Сергію…, – почав було з нотками суворості батько, але той різко перебив його.

– Якщо ти цього не зробиш, я…

– Добре, добре, - швидко заговорила перелякана мати. – Тато зробить все, про що ти просиш. – І вона так виразно глянула на чоловіка, що той не посмів перечити.

Сергій особисто перевірив, чи на відкриті рахунки батьків збитих дітей були покладені гроші. Останні декілька днів він вів себе так, ніби утвердився в якомусь рішенні. Він помився, підстригся, прибрав у кімнаті, щось записав від руки на клаптику паперу, який запхав під книжку на столі, і рано-вранці наступного дня, вперше з часу трагедії, поїхав на те місце, де вчинив той страшний злочин.

На тремтячих ватних ногах хлопець ішов по «зебрі», події на якій перевернули його життя. Слідів наїзду, звичайно, вже не було видно. Він перетнув дорогу і ввійшов у парк, звідки тоді вибігли діти. Під його застебнутою курткою з лівого боку було сховано три метри альпіністської мотузки, яку він відрізав у гаражі батька. Він заглибився в парк, де крім двох-трьох людей, що вигулювали собак (їм не було ніякої справи до нього), нікого не було. Сергій зійшов з доріжки

і очима почав шукати дерево з невисокою гіллякою. Знайшовши таке, він видряпався на нього і відліз від стовбура по гілляці, яка похило піднімалася вбік і вгору, метрів на два. Там, лежачи на ній, закріпив мотузку, на протилежному кінці якої був ще вдома зав'язаний зашморг. Потім зліз на землю, знайшов неподалік порізану на пеньки колоду, вибрав один з них, сантиметрів зі сорок заввишки, підкотив його і поставив під повислою мотузкою. Виліз на нього і глянув на зашморг. В нього було тільки одне бажання: якнайскоріше все закінчити, бо сили могли покинути його в будь-яку мить…

…Отець Іван ішов з монастиря після Утрені до недавно збудованої дерев'яної церковці, де він три рази на тиждень правив Службу Божу. Церковця знаходилась поруч з парком, і отець любив ходити до неї затишними алеями, особливо навесні, коли природа пробуджувалася після зимового сну, дерева і кущі вкривалися ніжною молодою зеленню, а на клумбах росли різнобарвні весняні квіти. Повсюди чувся веселий пташиний спів. В такі часи отець Іван не міг надивуватись, як Творець уквітчав землю такою красою… Він ішов через парк, і душа його співала, вдихаючи ніжні п'янкі аромати квітів і зелені.

Раптом між деревами він побачив юнака, який видирався на пеньок. Ставши на ньому, хлопець накинув на шию зашморг. Залишилось тільки відштовхнути ногою останній видимий зв'язок між життям і смертю. Священик гарячково думав, як врятувати підлітка. Він не мав з собою ні ножа, ні чогось іншого гострого, щоб перерізати мотузку. Треба знайти якісь слова, які б зупинили хлопця від непоправного.

– Хлопче, я бачу в тебе велика біда, якщо ти в такий гарний день вирішив накласти на себе руки, – спокійно і неголосно сказав отець Іван, повільно наближаючись до нього. – Але перед тим, як звести рахунки з життям, ти забув зробити одну важливу річ.

Сергій, якого голос незнайомого чоловіка примусив здригнутися, повернув голову і дивився на нього, як на примару, яка взялася хтозна звідки.

– Яку ще річ, ви хто? – здивовано і невдоволено запитав Сергій, тримаючись за зашморгобома руками і з зусиллям знову повертаючись на цей грішний світ.

– Я священик, якого послано до тебе, щоб ти не забув відмовити разом зі мною одну коротеньку молитву, а потім роби що хочеш.

– То кажіть, – не зовсім розуміючи що відбувається, сказав спантеличений юнак.

– Е ні, – захитав головою священик, – цю молитву треба відмовляти на колінах, а як ти станеш на коліна на цьому пеньку? Спускайся, помолимось і я піду собі, а ти зможеш продовжити свою справу.

Юнак, наморщивши лоба, з зусиллям думав декілька секунд, потім зняв зашморг з шиї і зіскочив на землю. Священик став на коліна, жестом запрошуючи Сергія зробити те ж саме.

– Повторюй за мною: «Царю Небесний, Утішителю, Душе істини, що всюди єси і все наповняєш, скарбе дібр і життя подателю, прийди і вселися в нас, і очисти нас від усякої скверни, і спаси, Благий, душі наші».

Священик встав і допоміг піднятися Сергієві. Нервова система хлопця після всього, що сталося того ранку, просто не витримала напруження, і його все більше охоплював стан повної прострації. Він стояв безвільно, з опущеною головою і напівзаплющеними очима, поки монах за допомогою дрючка не зняв мотузок з гілки.

– Ходи, хлопче, зі мною. Я відправлю Службу Божу, бо мене чекають люди, а ти посидиш на кріслі недалеко мене.

Після Служби отець Іван завів Сергія до монастиря, розповівши настоятелю, що сталося. Той дозволив юнакові залишитись деякий час при їх обителі. Спочатку отець не відходив від нього ні на хвилину і під вечір хлопець потрохи став оживати. Монах побачив, що в підлітка було бажання виговоритись, бо весь тягар того, що сталося з ним, разом із видіннями у снах, тяжким каменем

лежав на його сумлінні. Він сів поруч, м'яко пригорнув його голову до своїх грудей, гладив. І Сергій, відчувши теплоту, пройнявся величезним довір'ям до нього, розповів йому про все, що його невимовно гнітило всі ці дні, деколи замовкаючи на хвильку, бо сльози душили, і тоді він знову пригортався до грудей монаха. Ця сповідь зі всього життя тривала добру половину ночі і під ранок стомлений, але з полегшенням юнак заснув. Вперше за багато ночей він спав без усяких сновидінь.

Зранку священик подзвонив батькам Сергія і розповів, що хлопець знаходиться в них при монастирі і поки-що не хоче нікого бачити. Йому краще деякий час побути тут, щоб хоч трохи загоїти свої душевні рани. Про те, що відбувалося в парку, він не сказав ні слова. Лікар-психотерапевт, вислухавши батька, сказав, що це, безсумнівно, найкращий вихід для Сергія. Сам Сергій категорично відмовився повертатись додому і зі сльозами на очах просив дозволити йому залишитись при обителі з отцем Іваном. Він ні на крок не відходив від отця і, як курча квочку, повсюди супроводжував його. Його новий друг (тепер Сергій міг вповні вжити це слово!), як на благодатну ниву, сіяв у серце юнака Слово Боже, і той скоро, після глибокого розкаяння і збагнувши глибину Божої Благодаті, вже був готовий прийняти Христа в Святому Причасті, що і робив щоденно. Він багато і ревно молився, коли сам, коли з отцем Іваном, за тих дітей, скропляючи молитву рясними слізьми. Його минуле життя зараз видавалось чимось нереальним і марнотратним, пекучий сором пронизував його, коли він згадував про нього…

…Отець Іван з Сергієм повертались до монастиря після Служби Божої. Вони йшли через парк, а навкруги буяла всією своєю красою природа, якою неможливо було не насолоджуватись. Вони вже були недалеко від монастиря, коли сталося те, що нагадувало той злощасний день. На дитячому майданчику, який знаходився в скверику біля дороги, відпочивали декілька жінок зі своїми дітьми. Вони так захопились розмовою, що послабили пильність і увагу за дітьми. Один малюк, м'ячик якого викотився на вулицю, побіг за ним. М'яч перекотився через дорогу і зупинився на протилежному боці. В цей же момент по дорозі в напрямку скверика досить швидко рухалися «Жигулі». Малюк вже зіскочив з тротуару, щоб перебігти дорогу, але водій «Жигулів» не міг його бачити, бо перед хлопчиком стояла припаркована інша машина, а зріст малюка не був достатнім, щоб його можна було бачити навіть крізь шибки того автомобіля. Він мав вибігти з-за нього трохи раніше того моменту, коли повз нього проїжджатимуть «Жигулі», що ніяк не встигнуть загальмувати. Катастрофа здавалася неминучою, та Сергій, який проходив з отцем Іваном тротуаром поблизу, миттєво оцінив ситуацію. Він вже наступив ногою на бордюрний камінь і бачив, що не встигає. Тоді він кинувся до малюка, як кидається у воду плавець, сильно відштовхнувшись від каменя ногою. Перед тим, як впасти на асфальт, йому вдалося вхопити хлопчика рукою за щиколотку і з силою відкинути назад. Але інерція винесла його під колеса автомобіля. Останнє, що він побачив, був малюк, який падав, відкинутий на дорогу…

– Лікарю, постраждалий прийшов до тями, – сказала медсестра невдовзі після того, як Сергія привезли в травматологію.

Лікаря дивувало навіть не те, що хлопець ще жив, хоча пошкодження внутрішніх органів були жахливі. Його, досвідченого травматолога, який бачив і важчі випадки, дивував вираз обличчя юнака. Це був вираз щастя, навіть блаженства, хоча лікар знав, які болі він зараз терпить. Його останні слова, які юнак тихо проказав, не відкриваючи очей, були до кінця зрозумілими тільки для отця Івана, який невідступно був при пораненому: «Дякую Тобі, мій любий Ісусе, Ти вислухав і простив мене. Який ти добрий…» ■

НАША ПАРАФІЯНКА
(Із розповідей Галини Гаєвської, м. Бар)

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ, м. Бар

Протягом місяця жовтня Галина майже щодня приходила до храму, щоб разом з усіма після Служби Божої помолитися на вервиці до Цариці Неба і Землі Пресвятої Діви Марії. Роки проходять, сили підупадають, і тепер по можливості вона йде на Службу Божу, але вже до лікарні, бо недалеко від неї мешкає.

– Церква, а Служба Божа зокрема, – каже Галина, – це моє життя. Мабуть, мене Бог утримує на цьому світі, що я живу з Ним у молитві.

Якось до мене підійшла одна жінка і просила молитися за онкохвору її подругу, яка була в критичному стані. Хоча вона пройшла операцію, «хімію» і всі процедури, але, виснажена до краю, не подавала надії на життя. Здавалося, що їй залишалося жити щораз менше і менше.

Будучи у лікарні, я звернувся до Галини:

– Прошу вас щиро молитися цей тиждень за здоров'я однієї жінки на ім'я Оксана. Після операції вона перебуває у важкому стані.

Через два тижні я запитав у сусіда Оксани про стан її здоров'я:

– Відтоді з кожним днем її ставало краще, а сьогодні вона пішла вже на роботу, – відповів він радісно.

Це була приємна для мене звістка, бо дійсно «Молитва праведника має велику силу».

Коли наступної неділі Галина знову прийшла до лікарні на Службу Божу, я їй розказав про Оксану. Вона цьому не здивувалася, бо вірила у силу своєї молитви, хоч цю жінку в уяві прийняла за іншу. Тоді я попросив її, щоб вона щось написала про себе.

– Я не хочу, щоб про мене писали, цього я не заслужила, – говорила зворушеним голосом, але після короткої розмови погодилась, кажучи:

– Ціле моє життя було страдницьким, і не знаю, що вам написати. Навіть якщо я живу ще на світі, то це завдяки моїй вірі, яку мені передали добрі батьки, бо перенесла всі свої терпіння згідно з Божою волею. А тепер Господь дав мені церкву, яку я дуже полюбила, і добрих священиків, що допомагають у моєму нелегкому житті. Постійно читаю «Місіонар» і «Нову Зорю», а також книжки, які ви мені, отче, пропонуєте. А більше нічого не читаю, бо самі бачите – недуга постійно гнобить мене і підточує, як той черв'як коріння рослини.

Через тиждень Галина принесла три листочки, на яких описала своє життя:

«Народилася я, як не дивно, під час війни в Німеччині, свого дідуся і бабусі не пам'ятаю зовсім, бо їх репресували у тридцять сьомому році. Причини не знаю – в чому вони провинилися перед владою і за що їх арештували: за патріотизм до України, чи за те що вони були римо-католицького віровизнання, а може критично ставились до влади. Мама одного разу мені сказала, що злі люди донесли щось на них недобре, тож довго не прийшлось чекати. На жаль, я не знаю, де вони похоронені, і дати смерті їх не знаю.

Це були жаливі часи, і мати моя Софія, а їй було всього 16 років, важко пережила цю трагедію й ніколи при мені не згадувала тих подій.

Під час німецької окупації мою маму вивезли до Німеччини на примусові роботи. Працювала вона весь цей час, як казала, у «бавера». На нього не жалілася, хоч на полі і на фермі приходилось важко працювати.

Через рік мама познайомилась з батьком. Його пізніше вивезли до Німеччини і походив він з Київської області. До речі, і його батьки також були репресовані. Так що долі батька Тараса і матері Софії були дуже схожі, може, тому вони побралися і прожили все життя разом добре, долаючи всі життєві труднощі.

З самого початку війни батька забрали на фронт. Але він про війну майже нічого

не розказував, тільки розповідав часто, як перепливав Дніпро, і вода була червона від людської крові, здавалося, що це тече червона ріка. Скільки там загинуло людей, ніхто не знає, та людей, видно, це нічого не навчило, людям завжди всього мало, потрібно більше всього загарбати. Батько разом з іншими солдатами перепливали Дніпро, а над їх головами свистіли кулі. Вони лежали на дні човна і так причалили до правого берега Дніпра.

До краю виснажені і охолоджені водою, бо одежа вся була мокра, вони ледве вийшли з човна на берег і тут же потрапили в руки німців. Їх забрали в полон, добре що хоч не розстріляли, морили голодом і гнали пішки до залізничної станції. Щоб вижити, їли сирі буряки, що залишилися на полі. Недовго батько був у полоні, маючи нагоду, він втік і повернувся додому. Але довго скриватися від німецької влади не зміг. Його вивезли на примусові роботи до Німеччини, де також працював у «бавера». Там він познайомився і подружив з моєю мамою і не розлучався з нею ціле життя. Коли я народилася, спричинила для матері і батька неабиякі труднощі. Мати була дуже трудолюбива і слухалася господарів, а вони їх розуміли, і це дозволило їй мене вигодувати, бо дуже вона раділа мною.

Коли закінчилася війна, батьки повернулися додому. Жити не було де, тому що материну квартиру розбомбили у Києві, а батькова хата згоріла. То вони поїхали до Вінниці, а потім до Бару. Нас прийняли на квартиру старші люди. У них не було дітей. Мешкали вони на території цукрового заводу.

Господь Бог подарував нам чудових людей. У нас була окрема кімнатка і необхідні меблі. У них також була одна кімната, але кухня залишилась спільною, де ми разом проводили вільний час.

Батьки були дуже раді, що після тяжких поневірянь мали вже свій куточок. Мати моя була побожна, ходила в неділю і свято до храму Божого, коли приїжджав священик. Потім його арештували. Костелу не могли зачинити, бо люди відстоювали твердо своє право на віровизнання, хоч перед війною він був закритий. Люди клали на вівтар священичі ризи і молилися без священика. Вдома мати вечором і вранці ніколи не опускала молитви і мене з малих років заохочувала молитися. Щодня вона відмовляла вервицю. Батько, хоч не був таким побожним, але частенько з мамою ставав на коліна, і вони молилися разом. Тоді до костелу чи до церкви, хто мав кращу посаду, забороняли ходити, могли вигнати з роботи, але вдома вони завжди молилися.

Невдовзі батьки влаштувались на роботу, а я стала відвідувати дитсадок. Жили ми дуже бідно. Мама на роботі отримувала хлібну картку – це був голодний 1947 рік. Цю картку я віддавала у дитсадок, щоб там мене харчували. А вдома було як-небудь, обходилися часто без хліба. У пам'яті моїй залишився спогад, як одного разу мати спекла коржик, бо батько збирався у відрядження. Він взяв цей коржик і поклав у свою сумку, а коли він приїхав, я його запитала:

– Тату, куди ти завіз коржа, що мама спекла?

Батько подивився на мене і промовчав, не знаючи, що відповісти. А я не знала, це він мені пізніше сказав, що цим коржиком ще з одним чоловіком вони кормилися цілий день. Тоді всі голодували. Коли цей рік минув, стало якесь немов би полегшення.

Наші господарі, у яких ми проживали, не мали дітей, тому вони мене полюбили, як свою внучку. Коли я приходила з садочка, бабуся наливала мені молока, давала хліба зі смальцем (у них було все це своє, привозили з села), і я так вечеряла. Взагалі вони дуже добре до нас ставилися, відповідно й ми до них.

Одного разу, я хотіла привітати з днем народження добру мою мамусю. На городі розцвіли соняшники. Тоді всі лускали зернятка з соняшників, і бабуся їх старанно доглядала. Я хотіла зробити приємність мамі, зірвала їх і зробила великий букет, з усмішкою хотіла її порадувати. Мама глянула і перелякалась. На мене також дивилася такими очима бабуся, але не сварилась. Потім я зрозуміла свою помилку і розплакалася. Добра бабуся підійшла до мене обійняла, поцілувавши, заспокійливо сказала:

– Галинко, чого плачеш? Я знову посію насіння, і ще до осені виростуть соняшники.

Я усміхнулася і також поцілувала добру бабусю, але це запам'яталося надовго. Так що я також бешкетувала.

Це було в неділю. Чудовий був літній день. Зі своїми подружками ми пішли прогулятись на природу і заодно хотіли подивитися, як будуть їхати молодята від шлюбу. Та нічого я не побачила, бо велике горе звалилося на мене. Я почула раптово вистріл і упала на землю з огорожі. Ми повилізали туди, щоб краще було їх видно. До мене підбігли мама, тато і наші сусіди. Як я залишилась жити, не знаю. Боже Провидіння було над нами.

Мене з мамою забрали в лікарню, а батькові в спину попало, то йому відразу дробини повитягували, і він не зазнав контузії. Мене поранили в голову, прийшлось довго лікуватись, а контузія залишилася на все життя.

Стріляв у мене сусідський хлопчина. Його батьки залишили вдома заряджену рушницю, а самі пішли до знайомих в гості чи гуляти. Хлопці витягнули рушницю і стали розважатись, не знаючи, що рушниця може вистрілити, а жертвою стала саме я.

Трохи полежали ми у лікарні нашій, а потім завезли нас до Вінниці. В палаті з нами лежала жінка і дивлячись, як мати плаче наді мною (я ознак життя не виявляла), сказала: «Дитино, твоє дитя буде жити, тільки потрібно лікувати його і молитися за нього».

Всі сусіди, хто які копійки мав, жертвували і дарували нам. Тоді люди були більш «добрячі», як сьогодні, хоча жили дуже бідно. І, як кажуть в народі, що на вік і знайдеться лік. Наша добродійка бабуся, в якої ми були на квартирі, їздила, де тільки знала, по церквах і щиро молилася за нас. Невдовзі я почала виявляти ознаки життя, з кожним днем мені ставало краще, і нас виписали з обласної лікарні додому. Мабуть, Бог змилувався наді мною і повернув мене до життя.

Батько змайстрував мені ліжечко під навісом надворі, де я лежала цілий день. Мама була часто біля мене, бо треба було підгодовувати. Біля мене завжди гралися діти, і мене радувало, що вони не залишають мене. Коли мені покращало, я стала підніматись, мені хотілось ходити і навіть бігати, як бігали діти. Невдовзі я стала вчитися ходити. Цьому допомагали мама і старші діти, які раділи з моїх успіхів. А вже у вересні я почала ходити в школу.

Батькам виділили ділянку, і вони стали будувати хату. Бабуся до нас так звикла, що дуже переживала, що ми, перейшовши до своєї хати, перестанемо до них ходити. Та вийшло все навпаки. Кожен Свят-вечір, кожне свято ми були разом у своїх добродіїв і допомагали їм, чим могли, а коли вони постарілись, я сиділа біля них, скільки могла. Навіть вчила уроки біля них, бо ходила тоді в школу. Мама також часто заходила до наших добродіїв, готувала їм обіди. Спочатку вони нам помагали, а потім ми їх обходжували. Таке часто в житті буває.

Батьки щодня ходили на роботу. А тут знову появилися черги за хлібом, хоч наше Поділля, як мені здається, може накормити навіть велику якусь європейську державу. Я була на канікулах, і батьки мені наказували, щоб я пильнувала, коли до крамниці привезуть хліб, і займала чергу. Але попри чергу всі тиснулись, бо не завжди вистачало хліба. Хто стояв у черзі, то на руки давали дві бу-

ханки хліба. Хлібом ми ділилися з нашими добродіями, бо їм було важко стояти в черзі. Де хто займав два рази чергу, бо якщо велика сім'я, більше потребувала хліба.

Стояти в черзі, коли тиснулись, було нелегко, а ще з моїм здоров'ям, і як притиснуть до прилавка, то вже нічого не хочеться. Я, дякувати Богові, завжди додому йшла з хлібом та й ще бабусі приносила. Можливо, мені співчували, дивлячись на мою слабість та й скромність.

А тепер внукам кажу і навчаю їх, щоб шанували хліб. Перед тим, як розрізати хліб на кусочки, потрібно його поблагословити знаком хреста і подякувати Богові в думці за великий дар. Бо сам Господь говорить: «Я – хліб життя».

В особистому житті також зазнала немало кривди, бо я ходила нерівно, координація рухів не завжди була правильною. З мене насміхалися, дорікали і навіть обзивали різними словами, але всім їм прощала і прощаю, бо не знають, що вони роблять. Я собі цієї хвороби не створила, така доля моя. А наша доля, як я читала у книжці, в Божих руках. Тому не можна нарікати на Господа Бога. Мені також Бог дав щось добре. У школі я добре вчилася, навіть грамоти мені давали, і тепер все розумію, а найбільше дякую Богові, що я Його люблю і віруя в Нього, сповідаюся і приймаю святе Причастя, тож я завжди у ласці Божій. А недуга… це таке – треба приймати, що Бог дає.

Була я замужем, але чоловік пив і скоро помер. Дочка про мене завжди дбає, тільки би хотілось, щоб вона так молилась і ходила до церкви, як це я роблю. Молюся за неї за прийомних двох дітей її, які для мене є рідними внучатами.

За своїх батьків дякую Богові. Вони були добрими, і де б вони не працювали, з ними рахувались за їхню доброту. Я всім кажу:

«Шануйте своїх батьків, любіть їх і допомагайте їм, і буде вам добре», бо це Божа заповідь.

Жаль іноді мене переймає, коли згадую дідуся і бабусю, я їх не пам'ятаю, а їх зробили «ворогами народу», хоча вони які вороги були?.. Бабуся була звичайною домогосподаркою, а дідусь робітником. Мама їх завжди згадувала і часто мені говорила:

– Хоч би знала, де їх могила, щоб я могла помолитись над ними, – часто плакала, коли згадувала їх, бо, як вона говорила, були вони також добрими побожними людьми. А таких людей влада чомусь не любила.

Доля татових батьків також була не кращою. Скільки то горя довелось їм пережити, скільки сліз виплакати, як писав Тарас Шевченко:

«А матерніх гарячих сльоз,
А батькових старих, кровавих,
Не ріки – море розлилось» («Кавказ»).

На життєвому шляху всяких людей зустрічаємо, але з вірою у Боже Провидіння всі труднощі зможемо перенести. Мій батько працював економістом на автобазі і мені він допоміг влаштуватися експедитором, де я працювала довгий час із різними людьми. І я зрозуміла Євангельські слова: *«Як бажаєте, щоб вам чинили люди, чиніть їм і ви так само!» (Лк. 6:31).*

Мій батько був великим патріотом України, і, ви це знаєте, помер під час президентської виборної компанії. Коли Віктор Ющенко не проходив, він настільки пережив це, що помер на інсульт, а потім мати. Ви їх хоронили, Отче, і добре все це знаєте. Така наша доля, о Боже наш милий… ■

Всім читачам «Місіонаря» бажаю щирої молитви на вервиці, як протягом місяця жовтня, так і кожного дня, скільки Господь дасть цього віку. Це дуже гарна і заспокійлива молитва, бо молимося до Матері Божої і з Матір'ю Божою. Моліться за кращу нашу долю, за мир і спокій в нашому народі, за цілісність нашої держави України, за всіх добрих і недобрих людей».

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

Мій любий Отче Небесний!

Я, мама маленького Івана-Захарка, обіцяла написати в журнал «Місіонар» про те, що мій синочок зцілився – одужав, бо за нього сьогодні відправило Службу Божу 50 священиків. Моєму Захаркові хотіли поставити дуже тяжкий діагноз – лейкемія. Дякую Отцю Небесному, що його не підтвердили.

Дякую Отцю небесному і приношу великий поклін всім, що мені допомогли 3.06.2015.

І дякую Богородиці з Меджугор'я.

З любов'ю, молитвою
Світлана, смт. Богородчани, Івано-Франківська обл.

Шановна редакціє журналу «Місіонар»!

З Вашою допомогою хочу подякувати Господу Богу, Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, Матері Божій Страждальній, св. Йосифові, святому Юді-Тадею, св. Антонію Падевському, св. Шарбелю, св. Бенедиктові, св. Філомені, отцю Піо і всім святим за вислухані молитви.

Мій внук служив в АТО в Луганській області майже рік, а тепер демобілізувався – здоровий, Богу дякувати, і працює за скеруванням у військкоматі.

Запрошую всіх до щирої молитви, і Господь вислухає.

З повагою постійна читачка журналу
Надія П., м. Дрогобич, Львівська обл.

На сторінках часопису «Місіонар» хочу щиросердечно подякувати від себе і своєї родини за всі отримані Божі Ласки та постійну допомогу у життєвих проблемах. Скільки б разів ми не звертались до Господа Бога, Ісуса Христа, Святого Духа, Пречистої Діви Марії, святого Антонія Падевського, святого Папи Івана Павла II, Ангела Хоронителя – завжди отримували підтримку. Людина сама не здатна нічого змінити, а тільки при Божій допомозі, Боже Милосердя все перемінить. Моліться, просіть, стукайте – і Вам відчинять…

Леся,
м. Львів

Шановна редакціє!

Хочу через часопис «Місіонар» скласти подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, а особливо святому Юді-Тадею та всім святим за вислухані молитви та ласки, які ми випрошували, щоб дочка поступила на державну форму навчання.

Сталося так, що перших півтора року дочка навчалася на платній формі навчання. Був час, що зневіра і розпач огорнули нас. А потім сталося чудо. Мою дочку перевели на денну форму навчання. Вона навчається у Львівському університеті, і в неї підвищена стипендія.

Хочу перепросити апостола Юду-Тадея, до якого молюся завжди у важких обставинах життя і у хвилини розпачу, за те, що так довго зволікала з виконанням обіцянки написати свідчення про вислухані молитви. Я закликаю всіх звертатися до цього святого зі щирими молитвами і з великою вірою, і ви будете вислухані.

Галина, м. Дрогобич, Львівська обл.

На сторінках журналу хочу подякувати Господу Богу, Ісусу Христу, Пречистій Божій Матері Марії, всім святим, до кого молимося (боюся когось не назвати) за щасливе закінчення університету, за складання державного екзамену, за Божу допомогу і постійну поміч. Молюся до Бога за своїх дітей, за свою сім'ю, за здоров'я моїх рідних та близьких за швидке одужання хворих, за щасливе вирішення проблем, що склалися. Прошу про постійну присутність поруч Ангела-Хоронителя, Пречистої Діви Марії, прошу, щоб Богородиця порозв'язувала всі вузли, які ми позав'язували у нашому житті. Дякую Богу за все! Господи, потребую Тебе!

Білоган Леся, м. Дрогобич, Львівська обл.

На сторінках Вашого журналу хочу подякувати Ісусу Христу, Матінці Божій і всім святим, особливо Юді-Тадею, за вислухані молитви, за щасливе народження донечки і за всі ласки й дари, за їхню опіку наді мною і моєю родиною.

Моліться щиро, і Господь вислухає вас!

Ліда, Тернопільська обл.

■ Доброго дня, шановна редакціє, та читачі журналу!

Хочу висловити свою щиру подяку святому Юді-Тадею. Він є моїм особливим помічником у житті, завжди допомагає в різних життєвих ситуаціях.

В мене була складна ситуація на роботі, людина звільнилась і ми не могли знайти іншу на її місце, але в останній день прийшла людина, яка зараз в нас працює. Я впевнена, що у цій ситуації допоміг св. Тадей, оскільки я цілий час молилася до нього і просила допомоги.

Тому хочу звернутися до людей, в яких є різні життєві проблеми, щоб вони не втрачали віри і щиро молилися, іноді здається, що нічого не виходить у житті, але з часом якось все стає на свої місця, і я впевнена, що це тільки з Божою допомогою, Бог завжди знає, як буде краще для людини.

Ваша постійна читачка
Ірина

■ Всемилостивий Боже!

Висловлюючи свою подяку в журналі «Місіонар», я щиро перепрошую Бога за те, що за 5,5 років важких випробувань, не мспромоглася подякувати Господу Богу, Пречистій Діві Марії, св. Юді-Тадею, св. Шарбелю, св. Миколаю Чарнецькому, св. Антонію, св. Кипріяну, св. о. Піо, св. Марті і всім святим за духовне і тілесне зцілення племінника, якому Бог подарував життя після тяжких травм. Дякую всім священнослужителям монастиря Отців Василіян у м. Золочеві, в с. Краснопуща, в с. Гошеві, священнослужителям церкви св. Михаїла у м. Львові, священнослужителям Золочівського деканату греко-католицької церкви, сестрі Марті з церкви св. Миколая у м. Золочеві, які постійно молитовно підтримували в різних потребах.

Всім потребуючим я бажаю сильної віри, терпеливості, надії на Боже милосердя. Бог випробовує нас у твердості віри, перебуває з нами завжди у щасливі та сумні дні нашого життя, а деколи своїм пальцем зупиняє нас.

З повагою
Марія,
м. Золочів, Львівська обл.

■ На сторінках часопису «Місіонар» хочу скласти щиру подяку за вислухані молитви і за особливі ласки для мене і моєї сім'ї апостолу Юді-Тадею, Господу Богу, Пречистій Діві Марії, Божому Милосердю і попросити вибачення за недотримання обітниці, яку склала перед Богом і апостолом Юдою-Тадеєм. Молитви мої були вислухані, і всі мої прохання здійснилися. Закликаю всіх людей молитися до Юди-Тадея у своїх потребах і ви переконаєтеся, що це Святий, який тільки чекає, аби поспішити на допомогу кожному.

Люба, с. Стара Скварява, Жовківський р-н, Львівська обл.

■ Дорога редакціє, через журнал «Місіонар» хочу подякувати Господу Богу, Ісусові Христові, Матінці Божій Неустанної Помочі, св. Юді-Тадею, св. Антонію Падевському і всім святим, до яких я молилася за народження моєї здорової правнучки.

Мої молитви були вислухані.
М.А.С.
м. Золочів, Львівська обл.

■ Дорога редакціє «Місіонаря», на сторінках Вашого журналу, хочу висловити щиру подяку Господу Богу, Пресвятій Діві Марії, апостолу Юді-Тадею і всім святим, що вислуховують мої молитовні благання і допомагають у кожній моїй просьбі.

В 14 років я почала молитися Дев'ятницю до св. Тадея у кожну важку хвилину, і св. апостол ніколи не відмовляє у моїх просьбах, навіть у тих, які здаються безнадійними.

Зараз мені 27 років. У мене двоє гарних і здорових синочків, старшого звати Дмитро, а молодшого я назвала на честь св. апостола Тадеєм.

Тому хочу ще раз подякувати св. Юді-Тадею за всі отримані ласки, і благаю Його, щоб і надалі допомагав мені і моїй родині все подальше життя, щоб були вислухані кожні мої просьби, щоб св. Тадей перебував зі мною і моєю родиною у щасливі та сумні дні.

Хочу звернутись до всіх людей: моліться благайте у Бога, вірте в Чудо Господнє і Бог вас не покине. Віра і молитва до святого Юди-Тадея обов'язково допоможуть у всіх проханнях, якими б складними і неможливими вони не здавалися.

Оксана, с. Панівці, Борщівський р-н, Тернопільська обл.

УВАГА! ПРИЗИ!
Надсилайте свої правильні відповіді на адресу нашої редакції до 20.10.2015 *та отримайте* ПРИЗ!

КРОСВОРД «5 ЛІТЕР»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

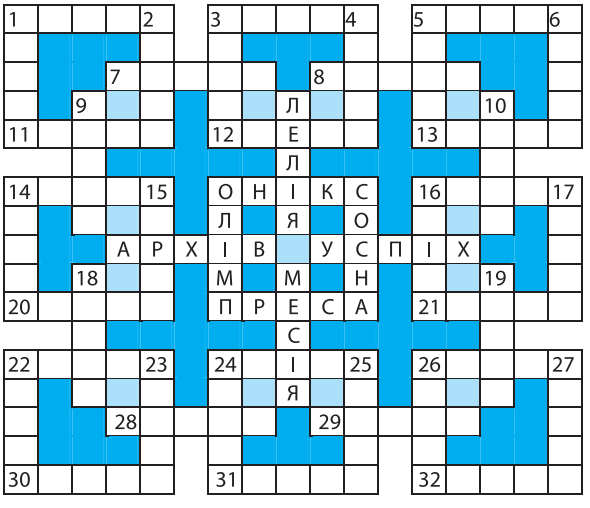

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 1. … Дацко – автор хорових творів присвячених Блаженним УГКЦ «Душі несхитні Ісусові милі». 3. Словесно-музичний твір, призначений для співу. 5. Отець Мар'ян …, ЧСВВ – автор книг «Життя, віддане Богові». 7. Найвища мета, до якої прагне людина та яка керує її діяльністю. 8. Твому Серцю, Спасе мій, … складає весь наш край, люд Вкраїнський в віки Твії. 11. Львівська художниця … Онищак – автор картини «Дорога святого Якова». 12. Син Адама і Еви. 13. Літературний твір, написаний невіршованою мовою. 14. Нащо ж мені … моя. Коли нема долі? (Т. Шевченко). 16. Спосіб поглибленого гравірування на металі за допомогою кислот. 20. Математична дія. 21. Збірник карт, таблиць, малюнків, креслень. 22. Металева або неметалева друкарська форма, з якої поліграфічним способом відтворюють ілюстрації, текст. 24. Оголошення про якусь подію (концерт, виставу, лекцію). 26. Місто Лева. 28. Широка популярність як свідчення загального схвалення, визнання чиїхось заслуг, таланту. 29. Речовина для забарвлення предметів у той чи інший колір, для малювання картин. 30. Людина, яка написала яку-небудь працю, твір, лист. 31. Ледве помітний відтінок. 32. Парний танець.,

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Тихий – океан, Дніпро – ріка, Дрогобич – … . 2. Віра є корінь, … – стовбур, а любов – плід (св. Єфрем). 3. Столиця європейської держави. 4. Один з псевдонімів Папи Івана Павла II Андрій …. 5. Картина Густава Доре «Всесвітній …». 6. Навчальний заклад, який здійснює загальну освіту і виховання молодого покоління. 9. Збирач податків у часи Ісуса Христа. 10. Сукупність різних щодо висоти, сили і тембру звуків, які видає людина. 14. Тканий, найчастіше ворсистий, з візерунками виріб. 15. Письмове привітання. 16. Пожертва. 17. … Курчик – автор і виконавець офіційного Гімну до приїзду Папи Івана Павла II в Україну. 18. Країна в Південній Азії. 19. Мовна одиниця, що являє собою звукове вираження поняття про предмет або явище об'єктивного світу. 22. Старовинний український струнно-щипковий музичний інструмент. 23. Заварне тістечко з кремом всередині. 24. Підвищення в церкві перед царськими вратами, з якого оголошують проповіді. 25. Зарплата за першу половину місяця. 26. За труди Твої земнії і за всю Твою … величати Тебе будем піснями священних слов (з пісні «О, Всепітая Царице»). 27. Вічнозелений низенький кущик з дуже дрібним і численним листям та лілово-рожевими квітками.

Відповіді на кросворд «Літера «П», опублікований у числі за вересень 2015 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 5.Професіонал. 7.Перон. 9.Павлов. 10.Платан. 11.Папір. 16.Повалій. 17.Палаван. 18.Промінь. 19.Портрет. 23.Панас. 25.Покора. 26.Партер. 27.Пекар. 28.Паломництво.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Прапор. 2.Переказ. 3.Півонія. 4.Пароль. 6.Пантократор. 8.Парламентер. 12.Пасмо. 13.Пісня. 14.Патон. 15.Паста. 20.Палермо. 21.Пасажир. 22.Примас. 24.Паливо.

Правильні відповіді на кросворд № 9/2015 надіслали:

ХРУНЬ Ганна,
м. Великі Мости, Сокальський р-н, Львівська обл.

ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦЯ!

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

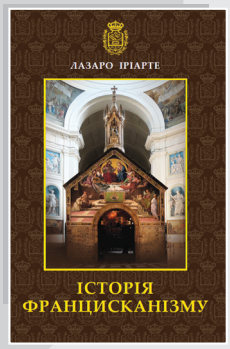

Лазаро Іріарте

ІСТОРІЯ ФРАНЦИСКАНІЗМУ

Книга Лазаро Іріарте «Історія францисканізму» – це не тільки історичне дослідження, а й роздуми автора про діяльність Чину францисканців загалом, у всі періоди його існування. Історичний синтез відомого професора, проповідника, письменника сягає перших письмових згадок про засновника Чину – св. Франциска Асизького – і доходить до наших днів. Висвітлено вагомий внесок францискан у проповідництво, богословське вчення, а також вплив на освіту, науку, культуру, мистецтво на теренах їхньої місійної діяльності. Це все є плодом заклику св. Франциска – служіння ближньому в убогості та Божій істині.

ISBN 978-966-658-336-2, 576 с., 170 х 240 мм., тверда опр.

ДО ВИТОКІВ ВІРИ: 1000 ПРИКЛАДІВ

Зібрав і впорядкував о. Василь Богдан Мендрунь, ЧСВВ.

Вже сама назва «До витоків віри» свідчить про характер цієї збірки – збірки незвичайної. Це 1000 прикладів на різні теми, подані в алфавітному порядку і розраховані на широке коло читачів – як духовних так і мирян.

ISBN 978-966-658-342-3, 376 с., 145 х 215 мм., м'яка обкл.

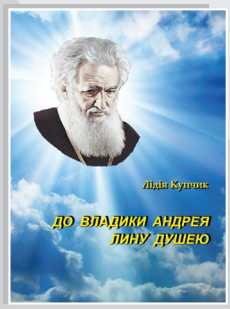

Лідія Купчик

ДО ВЛАДИКИ АНДРЕЯ ЛИНУ ДУШЕЮ

Кожен ювілей спонукає до певної задуми, погляду назад, аналізу діяльності конкретної особи чи значення конкретної події.

Ювілей такої видатної особистості, як Митрополит Андрей Шептицький, вимагає особливо вдумливої застанови кожного українця, осмислення значення цієї постаті для розвитку української нації. Адже у XX столітті ніхто не зробив більше для України, для українців і їхньої національної справи, як Андрей Шептицький!

Варто кожному українцю задуматися над своєю співмірністю із постаттю Великого Митрополита. Як шануємо його пам'ять, як втілюємо в життя його повчання?

Автор виносить на суд читача своє особисте звернення до Митрополита Андрея Шептицького, якого визнає воістину святим.

Ця книжечка – і цілком суб'єктивне, шанобливе ставлення автора до постаті Андрея Шептицького, і, разом з тим, багатий інформаційний матеріал про життя й діяльність Митрополита та про сприйняття його постаті багатьма відомими особистостями.

ISBN 978-966-658-295-2, 88 с., 145 х 200 мм., м'яка обкл.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,

тел.: 0952602157, 0968267791, (032) 255-46-45
http: www.missioner.com.ua
redakzia@missioner.com.ua

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

НАШ КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

“МІСІОНАР”!

Передплатний індекс – 23959

У нашому часописі Ви можете розмістити свою рекламу. Звертайтеся!

НАШІ КОНТАКТИ: тел. (032) 255-38-15, e-mail: misionar@ukr.net